

Làm Vợ Em Nhé

Contents

Làm Vợ Em Nhé	1
1. Chương 1: Em Muốn Được Làm Quen Với Anh!!	1
2. Chương 2: Ăn Tối Cùng Anh Tại Nhà	3
3. Chương 3: Hẹn Hò Đêm Giáng Sinh	6
4. Chương 4: Trái Tim Khẽ Rung Động	8
5. Chương 5: Vị Chủ Tịch Mới Và Bí Mật Được Bật Mí	11
6. Chương 6: Valentine Ngọt Ngào	14
7. Chương 7: !	17
8. Chương 8: Lời Tác Giả	23

Làm Vợ Em Nhé

Giới thiệu

Truyện kể về một anh chàng là phó giám đốc của một công ty, suốt ngày chỉ lo làm việc. Còn người còn lại là một nhà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-vo-em-nhe>

1. Chương 1: Em Muốn Được Làm Quen Với Anh!!

Tôi vốn là người chỉ biết đến công việc, ngày nào cũng đến công ty, làm việc, về nhà rồi lại tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng mới về thăm ba mẹ, ngay cả việc có một cô bạn gái để hẹn hò cũng không. Thế nên lần gặp mặt vô tình ngày hôm đó đối với tôi rất ư là bình thường, không có gì đáng nói, chẳng qua là làm quen được thêm một con người khác. Nhưng tôi không ngờ chính nó đã làm thay đổi cuộc đời tôi, thay đổi nhiều đến mức cứ như tất cả đều là số phận do ông Trời đã an bài sẵn...

Hôm ấy là một chiều chủ nhật ảm đạm, tôi ghé vào một tiệm cà phê sách gần nhà quen thuộc để hoàn thành nốt dự án còn dang dở của mình. Những tiếng gõ lách cách từ bàn phím cứ vang lên đều đều, tôi làm việc liên tục trong 3 giờ đồng hồ, tâm trí tôi hoàn toàn thoát khỏi những hoạt động bên ngoài của những người xung quanh, đến nỗi tách cà phê mà tôi gọi không biết đã nguội từ khi nào. Những dòng suy nghĩ về dự án của tôi cứ tuôn ra như thác. Có không biết bao nhiêu là phương án mà tôi đã ghi chép lại cho dự án của mình và trong lúc sắp hoàn thành thì bỗng...

Rầm - một tiếng động lớn vang lên đã kéo tôi ra khỏi công việc của mình. Tôi liếc mắt nhìn xuống thì hóa ra đó là một chàng trai trẻ, chắc khoảng 26,27 tuổi, cậu ta đã đánh rơi chồng sách trên tay nên mới tạo ra âm thanh lớn đến thế. Mọi ánh mắt trong phòng dường như đều đổ về phía cậu, thấy vậy cậu liền cúi người xin lỗi rồi mau mau nhặt lại số sách đó. Đúng lúc tôi vừa định quay lại với công việc thì một tiếng nói lại cất lên:

” Xin lỗi, vì hết chỗ rồi nên tôi có thể... ngồi ở đây được chứ?”

Ngước mặt lên tôi mới biết đó là giọng của chàng trai trẻ đã đánh rơi sách, chất giọng ấy tuy trầm nhưng thật sự rất lôi cuốn và hấp dẫn người nghe, đã vậy gương mặt cậu ta cũng rất thanh tú, chững chạc. Tôi dám cam đoan là đã có rất nhiều cô gái “đổ” trước cậu ta.

” Ừm, được thôi nhưng với điều kiện là cậu đừng quấy rầy tôi.” - Tôi bình thản đáp.

” Vâng, cảm ơn anh nhiều lắm!” - Nghe thế cậu ta liền cười toe toét rồi cặm cụi đọc sách. Xong công việc, tôi nhìn vào đồng hồ mới biết mình đã làm việc trong suốt từ 3 giờ chiều đến giờ, quên luôn cả việc ăn uống. Tôi đứng dậy định bụng sẽ đến quán ăn nhỏ nào đó ăn rồi về ngủ nhưng một lần nữa cậu trai trẻ ấy lại bắt chuyện:

” Anh xong việc rồi sao?” - Cậu vừa hỏi vừa nở nụ cười nhẹ.

” Ừm, có việc gì sao?”

” À không, chỉ là em hơi ngưỡng mộ anh nên muốn làm quen thôi, đây là địa chỉ email và số điện thoại của em, nếu không phiền thì anh có thể cho em biết email của anh không?” - Nói xong cậu liền viết sột soạt rồi nhanh chóng xé tờ giấy và đưa cho tôi.

” Được thôi nhưng tôi khá bận rộn nên có thể đôi lúc tôi sẽ không trả lời mail của cậu được.”

” Cảm ơn anh!” - Tôi không hiểu sao nhưng cậu ta cứ cười tươi rói, vui vẻ nhận địa chỉ email của tôi.

” Vậy không còn việc gì nữa thì tôi về đây, tạm biệt.”

“Tạm biệt anh. Hi hi”

Tôi bước ra khỏi quán cà phê, dù ở Việt Nam không có xuân, hạ, thu hay đông nhưng gần đến cuối năm nên thời tiết cũng trở lạnh hơn. Tôi bước vào quán ăn, những làn khói cùng mùi hương bốc lên từ thức ăn khiến cho bụng tôi không ngừng réo. Tôi gọi một ít thức ăn, ăn đến no nê rồi quay về nhà ngủ một giấc khá dài.

**

Nửa đêm tôi lại đột ngột thức giấc. Dù đã cố ngủ tiếp nhưng trần trọc mãi vẫn không ngủ được nên tôi đành bật đèn lên và đi rửa mặt. Hôm nay có lẽ do mệt quá nên đi ngủ sớm, giờ không ngủ được nữa cũng phải. Không có việc gì để làm nên tôi định sẽ mở laptop đọc vài tin tức, không ngờ vừa mở lên đã thấy thông báo có mail, liền mở ra đọc thử, nội dung là:

“Xin chào, em là Diệp Phong, người ngồi cùng bàn với anh hồi nãy ^~^”

Một câu chào ngắn gọn, nhưng nhắc mới nhớ cậu ta từng nói ngưỡng mộ tôi nhưng tôi chẳng biết là ngưỡng mộ điều gì liền nhắn lại:

“Chào. À phải rồi khi nãy cậu có nói ngưỡng mộ tôi nhưng ngưỡng mộ cái gì?”

Bíp - Tiếng thông báo có mail vang lên không lâu sau đó khiến tôi rất ngạc nhiên, bây giờ mà cậu ta vẫn thức sao? Nhưng đó chỉ là do tôi suy đoán nên đành mở ra xem thử, quả nhiên như những gì tôi nghĩ, đó là mail của Diệp Phong.

“À tại vì em để ý trong suốt lúc em đọc sách, anh đã làm việc rất tập trung đó, thậm chí một cái liếc mắt để nhìn thử mọi thứ xung quanh cũng không, điều đó không phải ai cũng làm được đâu”

“Vậy à, cảm ơn. Nhưng sao giờ này mà cậu còn thức?”

“Em quen giới thiệu với anh em là một nhà văn, khi nãy em đọc sách để tìm thêm ý tưởng, mà anh biết đó, nhà văn thì có khi thức trắng suốt mấy đêm liền để nộp kịp bản thảo cũng là chuyện bình thường. Phải rồi, tí nữa thì quên, anh tên là gì vậy?”

Nhà văn sao? Hèn gì cậu ta thức khuya vậy. Tôi thầm nghĩ không biết bút danh của cậu ta là gì nhỉ vì tôi cũng thích đọc sách nhưng tên tác giả này thì tôi chưa từng nghe bao giờ, tôi định hỏi nhưng lại thôi. Dù gì cũng chỉ mới gặp cậu ta nên nếu cậu ta đã không nói đến thì tôi cũng không nên hỏi làm gì.

“Ra cậu là nhà văn. Còn tên tôi là Thiên Vũ, tôi họ Lâm. À tôi hỏi điều này có thể hơi bất lịch sự nhưng không biết cậu đây bao nhiêu tuổi rồi? Tôi thì 35.”

“Em chỉ mới 23 thôi 〰”

23?? Không phải chứ, Diệp Phong nhỏ hơn tôi những 12 tuổi, tuy tôi từng nghĩ Diệp Phong tầm hai mươi mấy nhưng không ngờ lạ trẻ đến thế.

“Cậu trẻ thật đấy. Mà cậu là nhà văn thì chắc cũng thích sách lắm phải không?”

“Vâng, phải nói chính xác đó là niềm yêu thích cũng như thói quen không thể bỏ của em”

“Tôi cũng vậy nhưng nói trắng ra thì dù có đọc cỡ nào đi chăng nữa thì tôi vẫn không tài nào viết nổi một câu truyện cho ra hồn.”

“Haha, bất ngờ ghê....”

Và cứ như thế cuộc nói chuyện làm quen dần dần biến thành cuộc chia sẻ niềm yêu thích về sách giữa tôi và Diệp Phong. Chúng tôi cứ thế mà nói lan man suốt mấy tiếng đồng hồ, đến khi cái điện thoại của tôi đổ chuông báo thức tôi mới sực tỉnh nhớ ra bây giờ là 6 giờ. Và đương nhiên là tôi hoàn toàn có thể nhận ra mình đã phạm một lỗi lớn là làm phiền quá mức đến Diệp Phong, đáng ra ngày từ đầu tôi chỉ nên giới thiệu sơ sơ về mình. Dù gì cậu ta cũng đang viết bản thảo, vậy mà tôi cứ nhẩn liên tục. Hzaaiii.....

“Diệp Phong cho tôi xin lỗi, rõ là biết cậu đang viết bản thảo vậy mà tôi cứ không ngừng nói chuyện với cậu.”

“Ahaha tưởng gì chứ chuyện đó thì không sao đâu. Còn hơn 2 tuần nữa mới đến hạn nộp của em. Chỉ là em đang có ý tưởng nên viết một mạch luôn. Anh không cần xin lỗi như vậy đâu, thật ra thì nhờ nói chuyện với anh mà em vô tình nảy ra thêm một vài ý tưởng mới. Cám ơn anh nhé! 〰”

“Vậy sao. Mà thôi cũng sắp đến giờ tôi đi làm rồi. Bye”

“Uhm, bye anh”

Nhìn cái icon hình mặt cười mà cậu ta hay nhắn, tôi cứ cảm thấy cậu ta trẻ con thế nào ấy nhỉ nhưng không ngờ cái tính trẻ con của cậu nhóc ấy là khiến tôi cảm thấy thoải mái mà phì cười. Tuy cậu ta nhỏ tuổi hơn tôi nhiều thật nhưng không ngờ lại có chung sở thích, ày dà, sau này chúng tôi có thể trở thành tri kỷ nữa không chừng. Thậm chí như thế xong tôi liền tắt laptop cất vào cặp táp. Vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi chuẩn bị thức ăn sáng. Và thế là một ngày mới lại bắt đầu nhưng không hiểu sao tôi lại thấy ngày hôm nay có gì đó khác hẳn với ngày thường nhiều, chắc có lẽ là do đã lâu tôi không nói chuyện với ai nhiều đến thế.

2. Chương 2: Ăn Tối Cùng Anh Tại Nhà

Hôm nay là đầu tháng 12, kể ra thì tôi và Diệp Phong cũng quen nhau được khoảng 1 tháng rồi. Lúc đầu thỉnh thoảng chúng tôi mới nói chuyện nhưng dạo gần đây thời gian chúng tôi nói chuyện với nhau đã tăng lên. Mà tháng 12 đến thì cũng đồng nghĩa với việc sắp đến Giáng Sinh, cuối năm rồi đầu năm. Hừ-tôi nhoen miệng cười đau khổ. Từ trước đến giờ tôi chẳng ưa gì cái gọi là cuối năm với đầu năm. Vì năm nào chả như năm nào, giáng sinh, Tết... tất cả mọi dịp lễ đều chỉ có tôi với căn nhà trống trải. Tôi vừa thở dài vừa bắt giắc đưa mắt nhìn ra cửa sổ...

Cốc cốc - Tiếng gõ cửa vang lên kèm theo đó là tiếng nói của một cô gái: “Em là Như Ý, em vào đây 〰”

Nè không phải chứ, đã gõ cửa như thế rồi mà còn chưa đợi người ta đáp trả đã xông vào rồi. Thế thì chẳng thà đi thẳng vào luôn đi cho rồi còn giả vờ giả vịt gõ cửa cho có lệ nữa chi hả trời!!!

“Chào phó giám đốc của tôi ơi 〰 làm việc vất vả chứ” - Như Ý vừa nói vừa nở nụ cười cố ý trêu chọc tôi.

Dù gì thì cô ta cũng là con gái rượu của chủ tịch nên tôi đành cố nhịn vờ như không khó chịu nhẹ nhàng đáp: “Có chuyện gì mà ngài phó chủ tịch lại đến đây, không phải vì những dự án mà tôi đề ra cho công ty không được tốt sao?”

“Hừ thấy ghét quá đi~~ người ta mến anh, sợ anh làm việc vất vả mới đến hỏi thăm đó chứ, không cảm ơn thì thôi còn tỏ ra lạnh lùng~~”

Câu nào câu nấy của cô ta thốt lên đều nhí nha nhí nhảnh thật khiến người ta lạnh cả sống lưng mà. Nhưng dù cho là con gái rượu của chủ tịch đi chăng nữa thì để leo lên được cái ghế phó chủ tịch thì quả thực đó hoàn toàn là do thực lực của cô ấy. Có thể nói cô ấy là một thần đồng, tốt nghiệp đại học danh giá chỉ mới tròn 20 tuổi nên cho dù ngài chủ tịch có đưa cô ấy lên làm phó chủ tịch cũng chẳng ai có ý phản đối. Bằng chứng rõ ràng nhất là công ty phát triển đạt đến mức độ này cũng một phần do tay cô ấy gây dựng suốt 7 năm nay. Hài~~ mà có nói gì thì nói, tôi chẳng hiểu một đứa con gái 27 tuổi rồi mà giọng điệu nhí nha nhí nhảnh, ăn mặc mát mẻ như cô ta cũng được làm phó chủ tịch nữa hả trời!!

“Nè sao anh không trả lời, cứ im ỉm thế, có tâm sự à?”

“Hừ, cho dù có nói thì ngài phó chủ tịch đây cũng chẳng hiểu nổi đâu”

“À, chắc là bị bạn gái đá rồi chứ gì, ai biểu đàn ông con trai gì đâu mà khờ khan quá đi ~~ nhưng mà là kiểu tôi thích”

Sao.. sao mà nụ cười cô ta nhìn nham hiểm dữ vậy trời

“Tôi còn không có bạn gái thì làm sao mà bị đá được”

“Haha, treo hoa ghẹo gió tí cho vui thôi, à mục đích tôi đến đây là để nói với anh là những gì mà anh đã đề xuất trong buổi họp vừa rồi đều đã được duyệt, nếu nhìn về mặt tổng thể thì công ty chúng ta lúc mới bắt đầu có thể sẽ bị tốn khá nhiều chi phí để đầu tư nhưng nếu xét về mặt lâu dài sau khi đã gây dựng được thương hiệu thì chắc chắn sẽ đem lại một nguồn lãi lớn gấp bội, không chừng chỉ với số lãi đó chúng ta cũng có thể mở thêm một chi nhánh nữa, với lại tỉ lệ thành công cũng khá cao. Hết việc rồi thì tôi đi về phòng làm việc đây, bye~~”

Hơ hơ... không ngờ cô ta cũng có lúc nghiêm túc để nói được hết mấy câu kia, đúng là khó mà tin được. Quả là người phụ nữ khó lường nhất của công ty mà!

**

Sau khi tan ca làm, tôi phóng xe một mạch chạy về nhà, vừa đi vừa ngẫm nghĩ sẽ nấu một bữa ra trò coi như tự ăn mừng vì dự án đã được duyệt. Nhưng chưa kịp ăn mừng thì xui xẻo lại đến, xe mới đi được nửa đường thì tự nhiên bể bánh, làm tôi phải dắt cái xe nặng gần cả tạ đi cả một quãng dài để vá với cái bụng đói meo. Về tới nhà vừa mở tủ lạnh ra thì ngoài những chai nước suối ra chẳng còn cái gì để ăn, mì gói cũng hết nốt. Sao số tôi khổ thế này, hết xui xẻo này lại đến xui xẻo khác.

Đành vậy, tôi lại tiếp tục vác cái bụng đói mình đi ra siêu thị gần nhà mua ít thức ăn. Để xem hôm nay tôi nên ăn cái gì nhỉ, chắc là thịt bò hầm cà rốt với súp miso của Nhật, cũng lâu rồi tôi chưa làm mấy món đó. Sau khi mua xong thức ăn cho hôm nay với những ngày tiếp đó, tôi định sẵn tiện sẽ mua thêm một số đồ dùng khác nữa nhưng vừa quay đi thì lại đụng phải một người.

Ây da

“Xin lỗi” - Tôi vội vàng xin lỗi, đỡ người kia đứng lên nhưng không ngờ đó là...

“Diệp Phong có phải không?”

“Uhm” - Cậu ấy vừa đứng dậy vừa trả lời tôi

”Haa, là anh Thiên Vũ sao, anh đến đây mua đồ à?”

“Ừm, tôi mua thức ăn để làm bữa tối, sẵn tiện mua thêm một số đồ dùng nữa, à cậu ăn cơm tối chưa?”

“Hả? À thì...”

“Chưa ăn chứ gì haha, dù gì thì tôi cũng đang định làm bữa tối, hay cậu đi mua ít đồ với tôi một tí rồi về nhà tôi, tôi sẽ nấu cho cậu ăn”

“Thật sao nhưng như thế có làm phiền anh không?”

“Không sao, tôi độc thân mà”

“Thế thì cảm ơn anh nhiều nhé!”

Lạ thật, rõ ràng tôi chỉ mới quen cậu ấy không lâu và cũng chỉ mới gặp lại lần thứ hai thôi mà đã sẵn sàng mời người khác về nhà ăn tối. Bình thường tôi rất ít khi làm vậy, chắc do nói chuyện hợp nhau nên có cảm tình. Mà giờ đứng gần cậu ấy tôi mới để ý, Diệp Phong cao hơn tôi gần một cái đầu, dù gì tôi cũng 1m75 rồi chứ bộ, chắc Diệp Phong cũng phải hơn 1m80.

Lúc ấy tôi không hề nghĩ việc mời Diệp Phong về nhà ăn tối và có cảm tình với cậu ấy nhiều hơn so với mọi người đã tạo ra một bước ngoặt vô cùng lớn trong cuộc đời tôi sau này.

Tính tiền xong chúng tôi rảo bước đi về nhà. Vừa đi chúng tôi vừa nói với nhau rất nhiều chuyện, quả thật nói chuyện ngoài đời với người bằng xương bằng thịt vẫn thích hơn so với việc nhắn tin cho nhau qua email.

“Nè Thiên Vũ, nhà anh là ở chung cư hả?”

“Ờ.. ừm. Sao cậu biết?” - Tôi ngạc nhiên hỏi lại

“Hihi thì em chỉ đoán vậy thôi, không ngờ đúng”

Trời!! Vậy mà tôi còn tưởng cậu ta có khả năng gì đó đặc biệt, không cần tiếp xúc nhiều cũng biết nhà người khác ở đâu.

“À tối chung cư rồi”

Về đến, khi tôi mở cửa ra thì chưa gì Diệp Phong đã la lên, ánh mắt sáng rực.

”Woa

~ nhiều sách quá điiiiiiii! Cách bài trí căn hộ cũng đẹp và gọn gàng, lại có ban công khá rộng nữa, tuyệt vời”

“Hahahahahaha” - Tôi phá lên cười

“Hế??” - Diệp Phong ngơ ngác nhìn tôi

“Cậu trông cứ như con nít ấy, con trai mà như thế dễ ”ớ ẹ” lắm đó” - Tôi cố gắng nhin cười nói

“Mà thôi cũng trễ lắm rồi, làm cơm tối thôi, cậu giúp tôi một vài thứ được không?”

Và thế là cả hai chúng tôi cùng nhau chuẩn bị mọi thứ. Có vẻ căn nhà đã trở nên ấm cúng hơn và tôi cũng cảm thấy hạnh phúc hơn. Đúng là có người ở bên vẫn thích hơn để mỗi khi đi làm về nhà thì thay vì nhìn căn hộ lạnh lẽo cùng những món đồ vô tri vô giác sẽ có tiếng chào nói của một ai đó. Chỉ như thế thôi, phải, chỉ như thế thôi cũng đủ làm tôi hạnh phúc. Nhưng bản tính tham công tiếc việc của tôi đã dần đẩy xa tôi ra khỏi cái ý nghĩ đó từ lâu rồi. Có lẽ kiếp này tôi không có số lập gia đình.

Thức ăn sau khi được chuẩn bị tươm tất, tôi và Diệp Phong cùng ngồi vào ăn, vừa ăn vừa luyện thuyên về đủ thứ, nào là cuộc sống, nào là sách rồi các tác giả. Cậu ta luôn miệng khen thức ăn ngon, rồi nói tôi chắc chắn sẽ trở thành một người chồng tốt. Haha đúng là hết nói nổi mà.

Tôi thầm nghĩ ước gì ngày nào cũng có người ở bên tôi, cùng tôi thức dậy, cùng tôi nấu ăn, cùng tôi ăn, chơi, luôn yêu thương tôi thật lòng. Trước giờ tôi chưa từng có ý nghĩ này từ sau khi rời nhà ba mẹ để sống tự lập. Nhưng bây giờ thì tôi lại khát khao như thế, cậu nhóc này có vẻ đã thay đổi tôi mất rồi. Cảm ơn cậu nhiều lắm đó, Diệp Phong vì đã giúp tôi tìm lại được cái gọi là hạnh phúc của một gia đình.

Ăn xong Diệp Phong giúp tôi rửa chén, cảm ơn không ngừng rồi ra về. Cậu ta còn nói bữa khác sẽ mời lại tôi nữa.

3. Chương 3: Hẹn Hò Đêm Giáng Sinh

Hzaiz~ cuối cùng cũng xong việc, về thôi nào - Tôi còn đang nghĩ như thế thì điện thoại chợt đổ chuông, nhìn xem tôi mới biết đó là số của Diệp Phong, cậu ấy gọi tôi có chuyện gì nhỉ?

“Alô”

“Haa, chào anh, em Diệp Phong đây, em gọi bất ngờ như vậy không biết có làm phiền anh không?”

“À không đâu, giờ tôi cũng hết giờ làm việc rồi”

“Vậy tốt rồi. Giáng Sinh năm nay anh có hẹn với ai không? Nếu rảnh thì đi chơi chung với em được không?”

“Uhhmm...” - Tôi phân vân suy nghĩ không biết có bận gì vào ngày hôm đó không nên trả lời lại: “Còn 5 ngày nữa mà phải không, để tôi xem và sắp xếp lịch lại, nếu đi được tôi nhất định sẽ gọi lại cho cậu”

“Được thôi, vậy em sẽ chờ. Bye anh”

“Uhm bye”

Đi chơi sao? Mấy năm nay tôi làm gì có đi chơi chung với ai trong dịp lễ, nhất là Giáng Sinh với Valentine. Hừm.... tự dưng hôm nay Diệp Phong lại mời đi chơi chung. Thôi kệ vậy, dù gì hiếm lắm mới gặp được người tốt như cậu ta, đã thế chúng tôi còn khá hợp nhau nữa. Tôi nghĩ mình cũng nên đi chơi cho khuây khỏa. Bây giờ mà không đi chơi một thành ông già rồi thì có muốn đi cũng không được.

Về tới nhà, bật đèn lên, căn nhà mới trống trải làm sao. Mới hôm nào tôi còn dẫn Diệp Phong về, hôm ấy cả căn nhà tôi đều ngập tràn tiếng cười nói hòa lẫn với sự ấm cúng của gia đình. Thế mà sau ngày hôm đó, ngày nào cũng như ngày ấy, chỉ có tôi với tôi.

Mà lúc trước nơi này bao giờ chẳng thế. Chỉ có sự yên tĩnh và trầm lặng. Nhưng mọi thứ đã thay đổi từ khi Diệp Phong đến đây ăn tối. Tôi đã trở nên thêm khát có người ở bên. Hừm.. - Tôi thở hắt một cái, cười đau khổ. Đành chịu thôi, tự làm tự chịu. Ai biểu tham công tiếc việc quá nên bây giờ còn chưa biết đi hẹn hò là thế nào nữa.

Ngồi ngẫm nghĩ một tí rồi tôi đi tắm rửa, ăn cơm. Sau đó liền với ngay cái laptop tiếp tục làm việc. Đến khi xong mới biết mình vẫn như mọi ngày, làm việc quên cả trời đất. Có lẽ tôi như bây giờ mới đúng là tôi của mọi hôm. Một nửa thì muốn có người ở bên, một nửa lại cứ muốn giữ cuộc sống yên bình như thế này. Đành mặc cho số phận vậy, cái gì đến thì nó sẽ đến.

Cũng khuya rồi, tôi lên giường và lấy một cuốn sách mà tôi rất thích đọc. Đó là một cuốn sách của tác giả Huỳnh Phát. Cuốn sách nói về một con người cô đơn, dường như những từ “ấm áp, hạnh phúc” chưa bao giờ nằm trong từ điển của anh ta. Rồi đến một ngày kia anh quyết định sẽ kiếm cho mình một người ở bên nhưng cuối cùng cô gái mà anh hết mực yêu thương ấy lại bỏ rơi anh mãi mãi và thế là anh lại tiếp tục quay về cái cuộc sống trước kia - cô đơn, yên tĩnh và trầm lặng. Nhưng cũng bởi cái tình yêu sâu đậm ấy mà cho dù đến khi phát hiện mình mắc phải căn bệnh nan y và nhắm mắt lìa đời thì anh cũng chưa từng nghĩ đến việc tìm cho mình một cô gái khác. Lúc mới đọc tôi cảm thấy câu chuyện rất nhảm nhí nhưng đọc rồi tôi mới thấm thía, cuộc đời là thế, dù có yêu sâu đậm cách mấy đi chăng nữa, nếu người ấy không phải của mình thì dù có cố gắng níu kéo cũng chẳng được. Văn phong tuy đơn giản nhưng lại rất sâu sắc, có lẽ đây là câu chuyện buồn nhất mà tôi được đọc. Và cứ thế tôi đọc, vừa đọc vừa cảm thương cho số phận của anh ta và thiếp đi từ khi nào chẳng biết...

Sáng hôm sau, cuộc sống lại quay trở về bình thường với tôi. Lại một đêm cô đơn trôi qua nữa. Tôi thảnh thơi như thế rồi ăn sáng, chuẩn bị mọi thứ đến công ty.

Ngày thứ nhất...

Ngày thứ hai...

Ngày thứ ba...

“Alô, Diệp Phong phải không”

Sau khi sắp xếp lại lịch và chắc chắn sẽ không bận bịu với việc gì hết tôi liền gọi lại cho Diệp Phong.

“À là anh sao Thiên Vũ”

“Ừm. Tôi gọi cậu là để nói với cậu là tôi không bận gì vào ngày hôm đó hết”

“Thật sao, tốt quá”

“Ừm, vậy mấy giờ chúng ta gặp nhau và địa điểm là ở đâu?”

“À, 7 giờ tối hôm đó em sẽ đến nhà anh rồi đi chung”

“Ừm được thôi. Bye”

“Bye anh”

Ngày thứ tư...

Và cuối cùng thì ngày thứ năm cũng đến... Tôi đã rất tranh thủ hoàn tất nốt mọi việc từ sớm. Sau đó phóng xe một mạch về nhà thật nhanh, tắm rửa rồi thay quần áo cho chỉnh tề, đặc biệt tôi còn sức một ít loại nước hoa của Pháp mà tôi rất thích. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại sửa soạn đẹp để đến thế chỉ để... đi chơi với một cậu nhóc. Thôi, coi như là sửa soạn đẹp để biết đâu “đốn” được em nào. Nghĩ tới đây tôi chợt phì cười, tôi không ngờ nói chuyện với Diệp Phong lại khiến tôi thay đổi như thế đến nỗi nhiệm luôn cái tính trẻ con của cậu ta.

Kíngg.. kóngg - Tiếng chuông cửa vang lên, tôi liền biết ngay là Diệp Phong nên vội chạy ra mở cửa. Vừa mở cửa thì tôi đã thấy gương mặt cậu ta cười toe toét chào tôi.

“Chào anh ~”

“Ừ.. ừm, vô nhà uống nước tí rồi đi” - Nhìn cậu ta như thế nên tôi cũng hơi bất ngờ, ngượng ngượng đáp.

“Ừm, cảm ơn anh nhé, hi hi”

“Cậu muốn uống nước cam hay là nước suối?”

“À nước suối thôi được rồi”

“Ừm” - Tôi vừa lấy nước vừa hỏi tiếp: “Vậy bây giờ cậu muốn đi đâu đầu tiên?”

“Xem phim trước đi, em có sẵn 2 vé rồi đây”

“2 vé? Cậu mua từ khi nào vậy?” - Vừa hỏi tôi vừa đưa nước cho Diệp Phong: “Nước của cậu đây”

“Cảm ơn anh nhé. Thật ra thì 2 vé này là do biên tập viên của em mua. Anh ấy định đi xem phim cùng bạn gái nhưng không ngờ gần đến Giáng Sinh thì bạn gái anh ấy bị tai nạn phải nhập viện nhưng bỏ thì uống nên ảnh cho em 2 vé này.”

“Ra vậy”

Chúng tôi nói chuyện một lúc rồi cùng nhau đi ra ngoài đến rạp chiếu phim. Mùi dầu gội đầu của Diệp Phong thỉnh thoảng lại chui tọt vào mũi tôi nhưng công nhận nó thơm và dễ chịu thật, như tính cách của cậu ta. Lúc mới nhận lời đi chơi tôi cũng vui lắm nhưng không ngờ ra khỏi nhà rồi tôi mới bắt đầu cảm thấy có chút hối hận. Trong khi tất cả mọi người đều là những cặp nam nữ đi chơi chung với nhau thì chỉ có chúng tôi là 2 thằng đàn ông đi chơi chung thôi. Nếu ở đây mà có cái lỗ nào thì tôi sẽ nhảy bổ vào luôn ấy chứ. Thế nhưng Diệp Phong thì vẫn cứ thoải mái đi, cứ như người đi bên cậu ấy không phải là con trai mà là con gái vậy.

“A đến rồi kìa”

“Woa, lớn thật đấy, đông người nữa” - Tôi đã không đến rạp chiếu phim từ sau khi đi làm, giờ nhìn thấy cái rạp to như thế nên cũng không khỏi ngạc nhiên.

Chúng tôi cùng nhau bước vào rạp, mãi mới chen vào được. Vừa vào tới Diệp Phong chưa gì đã nói:

“Anh đến kia ngồi một lát đi, em đi mua bắp rang với nước cho, 15 phút nữa phim mới chiếu”

“Ồ.. ừm” - Tôi gật gù trả lời rồi “ngoan ngoan” ra kia đợi.

Từ sau khi quen cậu ấy tôi quả thật thay đổi rất nhiều. Tính cách cũng trở nên ôn hòa, dễ chịu và vui vẻ hơn, không trầm lặng như trước nữa. Nghĩ như thế rồi tôi lại thần thờ buông mắt nhìn bóng dáng của người thanh niên kia - cái con người hoạt bát, vui vẻ đang mua thức ăn ở quầy bán.

Không lâu sau Diệp Phong đã trở lại, thời gian cũng vừa vặn còn 2 phút nữa sẽ chiếu phim. Tôi giúp cậu ấy cầm hộp bắp rang cỡ lớn và vé rồi chúng tôi cùng nhau sải bước vào rạp. Dãy hành lang dài, hẹp, tối cùng những dòng khí lạnh từ máy lạnh phả ra đôi lúc lại khiến tôi rùng mình. Thoát khỏi dãy hành lang tối tăm đó, tôi và Diệp Phong vào vị trí ngồi như trên vé.

Trong suốt lúc bộ phim chiếu, tôi đã cười rất nhiều, tôi chưa bao giờ nghĩ mình là cười nhiều như thế. Đây là một bộ phim tình cảm nhẹ nhàng, lãng mạn và không kém phần hài hước, nó thật sự rất hay đến nỗi tôi còn phải công nhận nữa. Hèn gì mà biên tập viên của Diệp Phong lại chọn bộ phim này cho bạn gái của mình. Nhưng nói tới đây, một lần nữa tôi lại cảm thấy mình rất kì dị khi mà xung quanh đều là các cặp nam nữ ngồi xen kẽ thì chỉ có tôi và Diệp Phong là khác biệt. Nhiều cặp còn thoải mái ôm nhau, thậm chí là hôn nữa. Hài

~~Xem phim xong chúng tôi đến khu trò chơi gần đó và chơi say sưa rất lâu. Sau đó tôi và Diệp Phong định về nhà tôi ăn tối thì bất gặp một quán mì cay. Cả hai cùng đói nhưng chưa kịp nói gì thì Diệp Phong đã giành lời của tôi trước:

“Nè, hay là chúng ta đi ăn mì cay đi, lâu rồi em chưa được ăn”

“Ừm cũng được nhưng lần này tới lượt tôi mời, cậu mà giành phần trả tiền là tôi giết cậu đấy nhé”

“Ahahaha” - Diệp Phong cười gượng gượng: “rồi rồi sao cũng được mà, thế anh ăn được cấp độ mấy, em thì 6 rồi đấy nhé” - Diệp Phong tự hào vỗ ngực nói

“Chỉ khoảng 2 thôi, tôi không ăn cay giỏi lắm nhưng mà nè Diệp Phong, người ta nói là nói dối thì mũi sẽ dài và nhọn ra đấy nhé”

“Hả.. hả có hả” - vừa nghe tôi nói xong Diệp Phong liền lấy tay sờ sờ cái mũi loay hoay trông rất buồn cười

“Hahaha.. thôi đừng sờ nữa không dài được đâu, tôi chọc cậu đó, vào ăn thôi”

“Ừm” - Diệp Phong cười híp cả mắt đáp

Đúng là quán có tiếng có khác, vừa bước vào quán thì mùi thơm đã xộc thẳng vào mũi làm cái bụng của chúng tôi càng réo hơn nữa. Sau đó chúng tôi gọi mì cay, cả hai chúng tôi đều ăn mì hải sản nhưng Diệp Phong thì cấp độ 4 còn tôi chỉ có 2. Dù đã ngồi gần máy lạnh và uống không biết bao nhiêu là nước mà mồ hôi cứ chảy ròng ròng ướt hết cả lưng chúng tôi. Ăn xong chúng tôi chia tay nhau tại đó, mỗi người tự về nhà của mình. Hôm nay thật sự rất rất vui, vui đến nỗi tôi không biết mình nên diễn tả như thế nào nữa mới đủ. Thế là vừa mỉm cười nhẹ nhàng trong bụng tôi vừa sải bước về nhà, lòng thầm nghĩ nếu dịp lễ nào cũng được đi chơi như thế này thì tốt quá.

4. Chương 4: Trái Tim Khẽ Rung Động

Sau hôm đi chơi cùng Diệp Phong, tôi còn tưởng sẽ nghỉ xả hơi thêm mấy ngày nhưng ý nghĩ còn chưa kịp thực hiện thì công việc lại ngập đầu, mãi mới thoát khỏi. Suốt một tuần nay tin nhắn Diệp Phong gửi tôi cũng chưa đọc được, thậm chí là một lời cảm ơn về vụ đi chơi hôm Giáng Sinh cũng chưa có. Hài ~~ kiểu này không biết có bị con nhà người ta giận không nữa, mãi mới có người bạn tốt thế mà... - vừa ngẫm nghĩ thế tôi vừa chuẩn bị thức ăn.

Trong lúc nầu tôi cứ suy nghĩ đủ thứ chuyện, tự dừng lại chợt nảy ra ý định sao không thử mời Diệp Phong cùng đến nhà ăn tối. Dù sao thì hôm nay tôi cũng rảnh với lâu rồi chưa nói chuyện với cậu ta. đành thế, coi như là thay lời cảm ơn và xin lỗi vậy. Ngay sau đó tôi liền tắt bếp, chạy nhanh ra chỗ điện thoại bấm số.

“Alô, Diệp Phong phải không?” - Nhưng bất ngờ đầu dây bên kia lại là một giọng nữ vang lên.

“A, xin lỗi nhưng cho hỏi ai vậy ạ... và cả Diệp Phong nữa. Đây là số điện thoại của Hoàng Khánh, không phải của Diệp Phong.”

Câu nói của người phụ nữ thật sự khiến tôi rất bàng hoàng, tôi nghĩ chắc mình nhầm số nên nhìn kĩ lại vào màn hình. Nhưng trớ trêu thay đúng là số của Diệp Phong mà. Thật là kì lạ!

“Vậy...vậy sao? Chắc tôi nhầm số, cho tôi xin lỗi.”

“À không có gì”

Tútтттттт - Tiếng đập máy vang lên rồi mà tôi vẫn cứ đứng ngơ ngác như trời trồng, mãi mới bỏ được cái điện thoại xuống.

Tôi nghĩ sao ông trời lại cứ phải chọc tức tôi thì mới được sao. Rõ là cho tôi một người bạn tốt, tôi còn chưa kịp cảm ơn ông hết lời thì ông đã lấy lại. Kiếp trước tôi đã làm gì nên tội mà bây giờ ông cứ trừng phạt tôi là sao. Hừ - tôi nhướn miệng cười đau khổ. Tri kỉ gì chứ? Đến cả tên cũng nói dối, thậm chí số điện thoại còn không chắc là thật thì tri kỉ cái khỉ gì chứ.

Về mặt cậu ta đúng là quá ngây thơ mà, ngây thơ đến nỗi một ông chú từng trải như tôi đây cũng phải bị lừa. Lúc nào cũng cười nói vui vẻ, thì ra tất cả chỉ là giả mà thôi. Ở tôi thì có cái quái gì chứ, lấy lòng tôi thì được cái gì mà cậu cứ phải giả vờ chỉ cho khổ. Nếu có ý trả thù hay bất mãn gì sao không nói trắng ra ngay từ đầu, như thế chẳng phải hơn hay sao. Đồ đáng ghét, ngay từ đầu tôi không nên quen với cậu làm gì, đi chết đi!!!!

Lúc ấy tôi không biết tại sao chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt đó mà tôi lại tức giận đến thế. Nhưng sau này thì tôi đã hiểu, phải...

Thầm chửi rửa Diệp Phong trong lòng xong, tôi lờ mờ lấy bình sữa trong tủ lạnh ra nốc cạn, thức ăn làm tôi cũng để cả đó, một miếng cũng chẳng động đến rồi leo lên giường ngủ. Tôi tự nhủ coi như những ngày vừa qua với cậu ta là giấc mơ vậy, đồng thời cũng là kinh nghiệm cho tôi là đừng quá tin tưởng vào người khác. Thật sự là tôi rất rất muốn khóc nhưng lại không làm được. Tim tôi cũng trở nên quặn thắt, đau, phải, nó đau lắm, đau tựa như có hàng vạn mũi kim đâm sâu vào. Vừa muốn khóc vừa đau...rồi cứ thế tôi ngủ thiếp đi từ lúc nào chẳng hay.

**

Renggggg - Tiếng chuông báo thức từ điện thoại di động đánh thức tôi. Thật sự tôi chẳng muốn thức dậy tí nào nhưng cũng đành cố gắng bước ra khỏi giường vệ sinh cá nhân vì đồng thức ăn tối qua tôi vẫn chưa giải quyết, nếu cứ để thế thì nói sẽ hôi hết cả nhà cho mà xem. Dọn sạch sẽ mọi thứ xong tôi liền đến công ty để tìm cái tôi lúc trước, cái tôi lạnh lùng, làm việc điên cuồng. Dù biết đường đồng người vào buổi sáng nhưng tôi vẫn cứ phóng xe đi điên cuồng. Tôi muốn quên hết tất cả, quên luôn cả những cảm xúc từng có với cậu ta bất kể vui hay buồn.

Đến công ty tôi vội vàng bước vào, vừa mở cửa phòng làm việc đã đặt ngay cái laptop làm việc đến quên trời quên đất. Dù làm việc điên cuồng thì thế đấy nhưng trong lòng tôi chẳng lúc nào không nghĩ đến cậu ta. Tôi cứ thắc mắc tại sao cậu ta lại lừa gạt tôi, tại sao lại cho tôi số điện thoại giả thậm chí đến cái tên cũng không phải là thật. Mãi vẫn còn đang chìm ngập trong những dòng suy nghĩ ồ ạt như thác đó thì bỗng chuông điện thoại của tôi reo lên. Khỏi phải nói tôi liền với ngay nhưng nhìn thấy số Diệp Phong thì tôi liền tắt đi, ngay sau đó tôi lại thấy dòng chữ:

“Cuộc gọi nhớ 100”

Thấy vậy tôi nhanh tay mở ra để xem là ai đã gọi, quả thực đêm qua tôi đi ngủ rất sớm nên chẳng biết trời trăng mây gió gì cả. Nhưng lạ là toàn bộ đều là số của Diệp Phong. Như thường lệ chắc chắn tôi sẽ gọi lại nhưng sực nhớ ra cậu ta đã “chơi” mình một vỏ đau cỡ nào nên tôi lại thôi. Nhưng tầm 5 phút sau lại có

cuộc gọi khác gọi tới, lần này vẫn là Diệp Phong, khỏi cần suy nghĩ tôi cũng tắt luôn. Đúng lúc đó lại có tiếng nói khác vang lên:

“Ara, sao lại tắt máy chứ ~ là ai vậy?” - Hơ hơ cái giọng nhí nha nhí nhảnh này thì chỉ có thể là Như Ý, nhưng mà tôi hơi ngạc nhiên là cô ta vào từ khi nào ấy nhỉ.

“Chỉ là người quen thôi, mà ngài phó...” - Tôi vừa định giả vờ lạnh lùng lặp lại bản tình ca lễ phép quen thuộc nhưng chưa gì đã bị Như Ý ngắt lời.

“Hể ~ thật sao, mà cái bản tình ca của cậu xưa rồi, tôi nghe đến thuộc rồi đây này, với lại đừng có mở miệng ra là phó chủ tịch được không, dù gì tôi cũng nhỏ hơn anh tận 8 tuổi đấy nhá!!”

Cái...cái này gọi là sức mạnh của người phụ nữ khi nóng giận là đây rồi. Hざi ~ tâm trạng đang bực bội còn chưa giải tỏa được vậy mà đã bị bà cô này ám rồi.

“Nè...”

“...!!” - Như Ý kêu đột ngột làm tôi giật mình ậm ờ không biết nói gì

“Cậu yêu rồi phải không?” - Cô ta vừa nói vừa quay mặt sang tôi nở một nụ cười nhẹ nhàng. Nhưng tôi cứ có cảm giác ẩn sau cái nụ cười ấy lại có gì đó rất cay đắng, chua chát và mang vẻ từng trải nữa.

“H...Hả...cái gì!!!? Cô đùa tôi à!!?” - Tôi mồm chữ A mắt chữ O trợn trắng ngạc nhiên, lúc này thì chẳng cần biết cái lịch sự gì nữa, cứ thế mà cô với tôi.

“Nhìn cậu ngạc nhiên vậy chắc có lẽ là cậu chưa nhận ra thì phải, mà hai người đang giận nhau phải không. Không cần giấu đâu, tôi từng có kinh nghiệm rồi, chỉ cần nhìn thoáng tôi cũng đủ biết anh đang yêu” - Nói tới đây cô ấy thay vì nhõm miệng cười nhẹ nhàng nhưng trái lại Như Ý lại cười rất tươi: “Bởi chỉ có những người đang yêu mới có những biểu cảm giống anh thôi. Em cũng từng như thế đấy, khỏi nói em cũng thấy anh đang thay đổi từng chút, anh dễ chịu và ở gần anh em có thể cảm nhận được sự ấm áp mà người độc thân không có.”

“Không phải chứ, cho dù cô là thần đồng nhưng việc đó không đồng nghĩa với việc cô có giác quan thứ 6 đâu nhé”

“Em nói thật ấy chứ. Muốn cảm nhận đâu cần giác quan thứ 6, chỉ cần anh để ý những thay đổi rồi từ từ cảm nhận, cảm nhận bằng trái tim và tấm lòng chứ không phải bằng lí trí. Đạo gần đây tính cách anh thay đổi khá nhiều đấy. Chắc chắc người đó là một người dễ thương, vui vẻ, hài hước và có phần trẻ con. Sao, em nói có đúng không?”

Nghe tới đây tim tôi lại tiếp tục nhói đau. Đau, rất đau, rất rất đau, đau đến nỗi tôi như muốn ngã quỵ. Nhưng có điều là... những gì mà Như Ý nói đều đúng cả, chẳng sai một li.

“Ừm tính cách đúng là vậy đó nhưng không như cô nghĩ đâu.” - Tôi cúi gằm mặt đáp

“Hãy cố nắm bắt khi còn cơ hội đi không sau này nhất định sẽ hối hận đó. Mà thôi tôi đến đây để nói là do dự án của cậu phát triển rất tốt nên ngày mai cậu sẽ phải đi sang Pháp để gặp đối tác bàn giao trong 2 tuần. Lo thu xếp đi, thời gian này chỉ là dự định ban đầu thôi, vì ông ấy khá khó tính nên có thể sẽ mất nhiều thời gian hơn. Vậy nhé, tôi về phòng làm việc đây”

Đúng là Như Ý có khác, xưng hô hay biểu cảm đều thay đổi 360 độ. Đi công tác thì đi, dù gì tôi cũng muốn thoát khỏi đây để quên đi những việc đã xảy ra, với cũng lâu rồi tôi chưa quay lại Pháp.

Tối đến tôi đi bộ ra siêu thị gần nhà mua thêm ít đồ để chuẩn bị đi công tác vào ngày mai. Vào tháng 1 thời tiết cũng càng ngày càng lạnh hơn, giữa cái thời tiết thế này thì tôi chỉ muốn mau mau quay về nhà trùm chăn ngủ mà thôi. Ra khỏi siêu thị tôi mới biết là đã muộn quá rồi. Đi bộ được một khoảng tôi thấy có 1 cặp nam nữ khá trẻ. Nhưng lạ là bóng lưng của cậu trai rất quen... khoan đã, đó chẳng phải là Diệp Phong sao, còn cô gái bên cạnh là ai? Người quen hay bạn gái?

Dù tôi biết theo dõi người khác thế này là không nên nhưng vẫn cố nép mình, do đứng khá xa nên họ không thấy tôi. Đường cũng vắng nên tôi có thể nghe mờ mờ tiếng nói nhưng lại không tài nào hiểu được. Nhìn thì họ có vẻ họ đang rất vui, cười nói cũng thoải mái nữa. Để ý kĩ tôi mới thấy đúng là người con gái đó

xinh đẹp thật, giọng nói khá quen nhưng tôi chẳng tài nào nhớ được là mình đã nghe ở đâu. Đứng một lát không lâu tôi lại chợt thấy cái cảnh mà cặp đôi nào cũng làm. Không cần nói ai cũng biết, người con gái đỏ nhướn chân, hai tay vòng qua eo Diệp Phong và tiếp đó là trao một nụ hôn ngọt ngào.

Thấy tới đó tôi cúi gầm mặt không muốn nhìn nữa. Những giọt nước rơi lã chã xuống tay tôi, tôi còn tưởng trời mưa nhưng không... không phải, đó không phải mưa, đó là nước mắt của tôi. Nghĩa là tôi đang khóc nhưng tại sao khóc chứ. Tim tôi đau như muốn xé tan ra từng mảnh nhưng tại sao?? Tại sao tôi tim tôi lại đau đến vậy, tại sao lại khóc chứ? Đó chẳng qua là chuyện nên làm của các cặp nam nữ thôi mà.

“Cậu yêu rồi phải không?”

Hình ảnh Như Ý mỉm cười nói với tôi câu đó bất chợt hiện ra trong đầu tôi. Không thể nào, không phải chứ. Sao..sao tôi lại có thể yêu Diệp Phong được chứ. Càng nghĩ nước mắt tôi lại tuôn ra nhiều hơn đến nỗi dù có lau đi bao nhiêu vẫn không hết. Không đúng, cậu ta là con trai mà, đã thế còn nhỏ hơn tôi 12 tuổi, không được, đây là tình yêu cấm kỵ đối với xã hội.

Đầu tôi bây giờ ngập tràn đủ thứ lộn xộn, tôi chẳng biết làm gì nữa ngoài việc chạy thật nhanh về nhà, thu xếp hành lý rồi leo lên giường nằm. Nhưng tại sao tim tôi không ngừng đau và nước mắt không ngừng rơi khi nghĩ tới cảnh ôm hôn đầy chứ....

5. Chương 5: Vị Chủ Tịch Mới Và Bí Mật Được Bật Mí

Sáng sớm ngay sau đêm hôm đó, tôi liền thu xếp ra sân bay đầu biết vẫn còn rất nhiều thời gian vì đơn giản là tôi cần cái chốn đông người nào đó để vơi bớt đi nỗi cô đơn. Tôi luôn tự hỏi bản thân mình có thật là đã yêu Diệp Phong hay không. Nếu nói có thì tại sao và từ lúc nào mà tôi yêu cậu ta chứ nhưng nếu nói không vậy thì hà cớ gì mà tôi lại khóc trước cảnh hôn ngọt ngào của cậu ta? Càng nghĩ càng thêm đau lòng mà lời giải đáp vẫn chưa có...

Tại một căn hộ nhỏ ở Pháp

Đúng là Như Ý có khác, nói gì đúng đấy, đối tác lần này là Giám đốc của một công ty lớn với các chi nhánh xuyên suốt gần như là cả thế giới nên việc lựa chọn có nên hợp tác với công ty mới đi lên trong 7 năm hay không là vô cùng khó. Đến nay cũng gần 1 tháng rồi mà ông ấy vẫn cứ có một câu trả lời là “đợi xem dự án của công ty cậu tiến triển thế nào đã”. Đã thế khi nào còn chưa có cậu trả lời từ phía đối tác thì tôi vẫn được về nhưng may là tất cả chi phí sinh hoạt đều được công ty chuyển vào tài khoản của tôi mỗi tuần.

Nhưng nói gì thì nói, cứ đà này thì năm nay tôi lại không về ăn Tết với ba mẹ được nữa rồi. Ngày nào cũng ở trong chung cư thế này thật sự rất rất là chán đối với một người cuồng công việc như tôi. Thịnh thoảng mới ra ngoài đi gặp đối tác ăn tối và nói chuyện. Aiiizz, tôi muốn về Việt Nam lắm rồi, lúc trước đã cô đơn nhưng ít ra vẫn có người trò chuyện trong công ty, còn có Như Ý suốt ngày qua phòng tôi kiểm chuyện nhưng giờ qua đây chẳng có ai còn cô đơn hơn.

Còn đang thả mình cho dòng suy nghĩ cuốn trôi thì bỗng điện thoại tôi đổ chuông nhưng số máy lại đến từ... Diệp Phong, tôi chỉ thờ thẫn ngồi nhìn từng con chữ trên điện thoại cùng những hồi chuông vang lên. Nửa muốn trả lời để nghe cậu ta giải thích tất cả nhưng nửa lại cảm thấy rất hận cậu ta, hận đến nỗi kể cả một cuộc gọi cũng không muốn nghe.

Càng nghĩ đến Diệp Phong bao nhiêu càng khiến cho sự cô đơn của tôi dâng trào bấy nhiêu, tại sao chứ, tại sao không phải người khác mà cứ phải là cậu ta. Nỗi chua xót cùng những cơn đau quặn thắt từ tim tôi làm cho tôi chỉ muốn chết đi cho rồi để không còn nhớ tới ai kia nữa, để được giải thoát khỏi cái thế giới này.

Nhưng tôi đâu nghĩ Diệp Phong lại cứng đầu như thế, dù đã 10 phút trôi qua rồi mà cậu ta vẫn cứ gọi cho tôi mặc kệ việc tôi không thèm nhắc máy. Diệp Phong, tại sao chứ, tôi đã cố gắng quên cậu, cố gắng rời xa cái nơi tôi với cậu từng có kỉ niệm đẹp, cố gắng không nhớ đến những kỉ ức về cậu. Vậy mà tại sao cậu cứ làm cho tôi phải nhớ đến cậu khi mà tôi sắp quên được cậu, sắp không còn cảm giác với cậu chứ?

Phải, tôi muốn quên cậu lắm nhưng tôi không làm được, tôi đã cố gắng giữ cho nước mắt đừng rơi nhưng không được. Cậu biết tại sao không? Bởi vì từ trong sâu thẳm trái tim tôi không biết từ lúc nào đã yêu cậu mất rồi, yêu đến khờ dại... cứ như thế, cứ khóc, cứ nghĩ rồi ngủ quên mãi đến khi trời tối. Đôi lúc tôi cảm thấy mình như biến thành con người khác mất rồi...

**

May là 2 tuần tiếp đó, dự án của tôi tiến triển tốt hơn so với dự tính nên cuối cùng thì đối tác lần này cũng đồng ý hợp tác với công ty tôi. Do đó mà bây giờ tôi được về lại Việt Nam, vì còn khoảng 4 ngày nữa là đến Tết nên nhân viên ở công ty đều đã được nghỉ, kể cả tôi. Chính vì thế thay vì về căn hộ nhỏ của tôi thì tôi bay thẳng về quê đón Tết cùng ba mẹ.

Đúng là lâu rồi không về thăm ba mẹ nên vừa về đến nơi ba mẹ lẫn em trai tôi đều háo hức chạy ra đón. Quả thật là ăn Tết cùng gia đình rất là ấm cúng và hạnh phúc nhưng tôi cũng đâu thể bỏ mặc công việc trên thành phố được nên đành phải chia tay họ chỉ sau vài ngày.

Lúc về ba mẹ còn chuẩn bị sẵn một bao to nào là trái cây, nào là rau củ sạch rồi cả đồng bánh kẹo với mứt. Ba mẹ còn dặn dò tôi phải biết giữ gìn sức khỏe, thức ăn đem lên ăn không hết thì chia bớt cho đồng nghiệp. Và đương nhiên không quên thúc tôi mau kiếm bạn gái, kết hôn rồi sinh con cho ba mẹ mừng. Tôi nghe mà cảm thấy vừa vui vừa buồn cười, dù gì tôi cũng lớn rồi, vậy mà cứ xem tôi như con nít ấy.

Nhưng lúc đó tôi đâu có biết tại một nơi nào đó rất xa, có một người vô cùng thân quen với tôi đang âm thầm lên tất cả mọi kế hoạch...

“À, con chào bác”

“Là con sao, con gọi bác khuya như vậy không lẽ có chuyện gì quan trọng à?”

“Ừm.. phải nói sao đây, đầu tiên thì con muốn cảm ơn bác về thời gian qua nhiều lắm. Vì dù đã nghỉ hưu rồi mà vẫn phải tiếp quản công ty nhưng từ ngày mai thì bác không cần đến công ty nữa đâu, con sẽ tiếp nhận chức vị Chủ tịch đó. Còn về cuộc họp Chủ tịch mới nhận chức thì con sẽ giải quyết sau.”

“Thật vậy sao? Bác rất vui khi nghe điều đó từ miệng con đó. Cha của con đã rất mong việc này xảy ra từ lâu lắm rồi. Nhưng sẽ không phiền nếu con nói cho ta biết điều gì đã làm thay đổi suy nghĩ của con vậy, là người yêu phải không?”

“Đúng là không có chuyện gì qua mắt bác được mà nhưng nếu nói người yêu thì cũng không hẳn. Chỉ là nếu muốn gặp lại người ấy con buộc phải làm như vậy. Mà thôi, con không quấy rầy bác nữa, à còn về phần tiền lương thì bác cứ yên tâm, con sẽ gửi tiền đều đặn mỗi tháng cho bác. Bác ngủ ngon.”

“Ừ, con ngủ ngon.”

Sau khi lên thành phố và tiêu nốt số ngày nghỉ còn lại, tôi tiếp tục quay trở về với chức vị Phó giám đốc và làm việc điên cuồng như lúc trước. Bây giờ thì mọi thứ đã ổn định với vị trí mà tôi sắp đặt, đồng thời cũng vui bởi phần nào sự cô đơn khi cố gắng chủ động bắt chuyện với đồng nghiệp.

Nhưng nhắc mới nhớ tôi nghe thư ký của tôi nói công ty đã có vị chủ tịch mới lên nhận chức, buổi họp thông báo về việc này cũng xong xuôi cả. Nghe bảo vị chủ tịch này cũng là thân đồng cảnh kém gì Như Ý, à không phải nói là vượt xa cả Như Ý và còn rất trẻ nữa. Bây giờ thì tất cả nữ nhân viên trong công ty đều đổ trước anh chàng chủ tịch kiêm “soái ca” này. Đúng thật là càng nghĩ tôi càng muốn thử gặp để xem coi anh ta có tài cán gì mà khiến nữ nhân “đổ” nhiều đến thế.

Cốc.. cốc - Tiếng gõ cửa vang lên. Mà như thường lệ, gõ cửa chỉ là làm cho có mà thôi, chẳng kịp ngước mặt lên để xem là ai thì Như Ý đã tự ý đi vào từ khi nào khi nào rồi.

“Nè, Chủ tịch mới nói muốn gặp cậu nói chuyện riêng đó.”

Nghe Như Ý nói thế tôi vừa nóng lòng vừa sốt ruột, dù gì thì được gặp Chủ tịch mới cũng là mong muốn của tôi nhưng khổ nỗi từ hôm đi làm lại đến nay tôi chẳng có chút thời gian nào để đi chào hỏi đàng hoàng cả. Hết đồng báo cáo rồi đến sổ sách, dự án, mọi thứ đều dồn về tôi chóng cả mặt.

“Thật sao? Khi nào?”

“Bây giờ chứ còn khi nào nữa.”

“Hả!! Cái gì, bây giờ á”

“Ừ đi nhanh đi, vậy nhé, tôi về phòng làm việc đây”

“Ồ... à... ừm” - Nghe nói bất ngờ quá nên tôi chỉ biết ậm ờ gật đầu.

Sau khi Như Ý đi khỏi, tôi cũng nhanh chóng tạm hoãn công việc, chỉnh trang tí trang phục rồi sải bước nhanh đến thang máy để lên tầng cao nhất - tầng dành cho Phó chủ tịch và Chủ tịch. Dù nôn nao thế đấy nhưng do ở đây khá vắng vẻ người qua lại nên cũng khiến tôi có cảm giác âm u, lạnh lẽo.

Đi một hồi cuối cùng tôi cũng đến được phòng Chủ tịch. Đương nhiên là không như Như Ý, tôi lịch sự gõ cửa, mở lời giới thiệu thật kỹ, chờ người ta đồng ý mới bước vào nhưng không ngờ người Chủ tịch đang đứng trước mặt tôi đây lại là... Diệp Phong. Thấy cậu ta tôi chỉ biết đứng như trời trồng, thấy vậy Diệp Phong liền cất lời:

“Chào anh, lâu rồi không gặp lại, mà để gặp được anh cũng khó quá nhỉ?” - Diệp Phong nói xong liền nở nụ cười tươi rói như lúc trước nhưng tôi lại không thấy vui gì cả mà chỉ có cái cảm giác buồn, cô đơn đến phát sợ dâng lên.

“Xin lỗi nhưng tôi đến đây để gặp Chủ tịch chứ không phải tên lừa dối như cậu” - Cuối cùng tôi cũng mở lời được và từng chữ đều trắng trợn nói cho cậu ta biết tôi ghét cậu ta như thế nào. Nhưng không phải thế, trên thực tế thì những lời nói đó toàn phản tác dụng, tất cả đều đánh vào tôi, làm tôi càng thêm đau.

“Xin lỗi anh vì đã không nói cho anh biết tất cả, thật ra em mới là người thừa kế chức vị Chủ tịch này nhưng em thích theo đuổi nghề viết lách nên mới giao lại cho ba của Như Ý tiếp quản. Nhưng em vẫn phần nào đoán được tại sao anh lại gọi em với cái tên đó cũng như phần nào hiểu được tại sao anh lại tức giận với em như thế. Vậy thì hôm nay em sẽ nói hết tất cả với anh, không bỏ sót điều gì.”

“...” - Tôi vẫn cứ im lặng không nói gì dù cũng rất ngạc nhiên về việc chức vị Chủ tịch đáng ra là do Diệp Phong thừa kế.

“Anh tức giận là do cái tên và số điện thoại đúng không. Thật ra số điện thoại lẫn cái tên đều là thật và anh là người đầu tiên không phải người thân trong nhà biết tên thật của em.”

C...cái gì!!! Tôi là người đầu tiên không phải người thân trong nhà biết tên thật cậu ta, không phải chứ!

“Từ nhỏ em đã dùng tên giả là Hoàng Khánh rồi, chỉ có người thân họ hàng mới biết tên thật của em thôi. Còn về cuộc gọi hôm nọ là do em gái của em trả lời, vì em có nói là nếu có ai gọi thì dù có gọi đúng tên thật là Diệp Phong đi chăng nữa cũng đừng cho người ta biết cái tên đó mà cứ nói là Hoàng Khánh, khi nào về em sẽ tự gọi lại để giải thích. Và em cũng định làm điều tương tự như thế với anh nhưng không ngờ dù chỉ là một cuộc gọi anh cũng không thêm nhắc mấy alô.”

“Vậy cậu giải thích sao khi cậu nói cậu không độc thân trong khi tôi thấy cậu ôm hôn một cô gái khác chứ?”

“Hả? Khi nào?... Uhm, à ra là vụ đó. Ahahahah” - Diệp Phong cứ thế ôm bụng cười sặc sụa cứ như là những gì tôi nói ra ngốc nghếch lắm không bằng.

“Cái gì chứ đó là em gái em đấy. Hồi nhỏ nó rất dễ khóc, mà trong nhà nó chỉ thích nhất là em thôi nên thỉnh thoảng em có thơm yêu trên môi hoặc má nhưng khi nó lên cấp 1 rồi sang Mỹ du học thì em không làm việc đó nữa. Ai mà ngờ nó vẫn còn nhớ và dù bây giờ lớn rồi vẫn cứ hồn nhiên như lúc nhỏ. Hôm đó cũng do nó hôn bất ngờ quá nên em trở tay không kịp.”

“Vậy sao”

Như thế nghĩa là tôi đã hiểu sai về Diệp Phong, cậu ta trân trọng tôi như thế vậy mà tôi lại hiểu nhầm cậu ta, thậm chí còn giận nữa. Giờ nghĩ lại tôi thấy mình sao trẻ con đến vậy.

“Ừm... mà độc thân thế đấy nhưng em cũng đã để ý một người khác rồi. Em nghĩ mình sẽ thử tỏ tình vào dịp Valentine năm nay, chỉ là không biết liệu người ta có đồng ý không.”

Để ý sao? Phải rồi ha, xem tí nữa thì tôi quên cậu ta là con trai và còn rất trẻ. Phải lòng ai đó và tỏ tình cũng là chuyện bình thường thôi mà. Hà có gì lòng tôi cứ đau thắt lại chứ, đâu liên quan tới tôi, tôi là một thằng con trai thân thể cứng rắn như đá, đã thế còn khô khan thì ai mà thêm để ý. Ha..ha..ha... - tôi tự nghĩ rồi tự cười chế giễu mình.

6. Chương 6: Valentine Ngọt Ngào

Mặc dù cuộc nói chuyện giữa tôi và Chủ tịch mới, à không nên nói là Diệp Phong đã xảy ra gần 1 tuần rồi nhưng ngày nào cũng thế, từng câu từng chữ mà cậu ta thốt ra ngày hôm đó đều khắc ghi rất rõ vào trong tim tôi. Nè Diệp Phong, tại sao cậu không tiếp tục làm bạn với tôi được nữa hả? Tại sao lại yêu chứ? Tôi thà vẫn tiếp tục làm bạn với cậu dù cho cậu có lừa dối tôi thêm nhiều lần nữa cũng được nhưng xin cậu đừng có ai khác ngoài tôi mà...

Tôi xin cậu đấy, quên người con gái đó đi. Hãy ở bên tôi mà thôi, chỉ cười nói với tôi mà thôi, chỉ yêu mình tôi mà thôi... tôi biết mình ích kỷ nhưng yêu là thế. Yêu là ích kỷ, là quả cấm nhưng lại rất ngọt ngào. Nó làm tôi không thể ngừng yêu cậu được. Tôi thật sự không tưởng tượng tôi sẽ như thế nào vào một ngày nhìn thấy Diệp Phong đứng cười nói, âu yếm trước một cô gái xinh đẹp khác và họ đi đâu cũng Chủ tịch và vợ Chủ tịch kia. Nếu ngày đó thật sự xảy ra chắc tôi sẽ phải rời khỏi công ty này thôi, tôi không muốn mình chịu thêm những đau thương nào nữa bởi nó quá đau...

Mùi thơm của thức ăn từ bếp xộc vào mũi đã kéo tôi thoát khỏi cái vực sâu không đáy của những dòng suy nghĩ đờn đau đó. Lúc bước vào bếp để tắt bếp tôi vô tình để ý đến cuốn lịch trên bàn, hôm nay là 12 tháng 2, nghĩa là chỉ còn vồn vẹn 2 ngày nữa thôi là Diệp Phong sẽ đi tỏ tình với cô gái khác - người con gái mà xứng đáng với cậu ta hơn tôi.

Tôi đem thức ăn bày lên bàn, một mình ăn cùng sự yên tĩnh. Không cần người khác phải nói tôi cũng thấy mình dạo này ăn ít hơn rất nhiều, chắc có lẽ đã xuống vài kí rồi. Mà có xuống kí cũng vậy, điều đó đâu thể thay đổi được mọi thứ giữa tôi và Diệp Phong, lại càng không thể thay đổi sự thật rằng cậu ta yêu một cô gái khác.

Lúc trước buồn bực hay cô đơn thì tôi chỉ cần lao đầu vào làm việc quên ăn uống là chẳng mấy chốc lại quên tất cả nhưng bây giờ dù cho có làm đến chết thì vết thương trong lòng tôi vẫn cứ mãi ở nguyên đấy, không mất cũng chẳng phai nhòa đi tí nào. Tôi chưa bao giờ tin rằng mình lại có thể si tình đến thế, bởi lẽ từ trước đến giờ những thứ như tiếng sét ái tình hay yêu đến chết mê chết mệt đối với tôi chỉ là hư ảo mà thôi.

Thời gian đến thì vẫn cứ đến chẳng thể ngừng được, cuối cùng cũng chỉ còn một ngày nữa thôi, không, chính xác hơn là ngày mai, một ngày nữa thì còn dài quá. Tôi lặng lẽ bước vào phòng làm việc mặc kệ những người xung quanh, những ai chào tôi thì tôi chào lại, không chủ động như lúc đi làm lại sau Tết.

Dù biết rằng điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra được nhưng tôi vẫn ước gì sẽ có một phép màu khiến thời gian ngừng trôi hay có thể làm cho người mình yêu sẽ yêu mình hoặc làm cho tôi không còn yêu “cậu trai kia” nữa cũng được, miễn nó làm biến mất sự đau đớn trong tôi...

Thoát khỏi mấy cái suy nghĩ ấy, vừa làm việc tôi vừa nhâm nhi tách cà phê nhưng làm một lúc tách cà phê cũng cạn. Tôi định sẽ đi lấy thêm ít nước sôi, sẵn tiện giải lao vài phút cho khuây khỏa nhưng ông trời hình như rất thích trêu ngươi tôi. Tôi vừa ngược mặt thì đã bắt gặp Diệp Phong cùng cô gái khác qua cửa sổ. Họ đang nói chuyện khá thân mật, lúc đầu tôi không để ý kĩ nhưng một lát sau tôi liền nhận ra cô gái ấy là...Nh...Như Ý!!

Haaa, ra là vậy - Tôi khép nhẹ mắt thở dài. Hiểu rồi, giờ thì tôi cũng biết ai là người mà Diệp Phong đang muốn tỏ tình rồi. Dù Như Ý đúng là có hơn tuổi cậu ta đấy nhưng không một ai có thể phủ nhận sự thật là cô ấy rất trẻ và vô cùng xinh đẹp, đoan trang, đúng chất một người phụ nữ lịch sự, quý phái. Không những

thế còn rất giỏi trong việc kinh doanh, nội trợ cũng chẳng kém gì ai. Một người con gái như thế thì ai mà chẳng muốn cưới về làm vợ chứ.

Tôi thần thờ nhìn họ trò chuyện được một lúc bỗng Như Ý có vẻ thấy tôi nên ngược lên, hai mắt đều nhìn về phía phòng làm việc vẫy tay chào tôi. Do bất ngờ quá nên tôi chỉ biết hơi nhả mặt rồi mau mau kéo rèm lại, Diệp Phong đứng đối diện cũng bị hành động của Như Ý gây sự chú ý, cậu ta định quay lại xem thử là ai nhưng lúc đó rèm cửa đã kéo rồi nên những biểu cảm trên gương mặt của họ sau đó như thế nào tôi cũng chẳng rõ.

Sau cái vụ đó tôi liền trở lại làm việc nhưng hôm nay đã chính thức bước qua ngày 14 mà vẫn chưa có động tĩnh gì nên tôi thầm nghĩ “may quá, thoát nạn rồi”. Nhưng đúng là có câu người tính không bằng trời tính mà, ý nghĩ vừa dứt Như Ý từ đâu liền xộc thẳng vào phòng làm việc của tôi, hét:

“Nè, sao hôm qua tôi chào cậu mà cậu lại bơ tôi chứ hả!? Có biết là tôi mất mặt lắm không, đã thế còn ngay trước mặt Chủ tịch mới nữa chứ!!!!”

“A...à...ờ...thì...tôi...cũng đâu có cố ý đâu, tại cô chào bất ngờ quá làm tôi giật cả mình nên kéo rèm lại thôi” - Tôi lúng túng gãi gãi đầu đáp

“Bất ngờ cái gì chứ” - Như Ý nhả mặt quát

“Thôi mà cho tôi xin lỗi đi, tôi hứa sẽ đền bù cho cô sau.”

“Hừ!”... “Mà thôi bỏ qua chuyện đó đi, dù gì cũng chỉ là chút chuyện con con, hơi đâu đi giận người dưng chỉ tổ làm già thêm”

“Hơ hơ...”

“Phải rồi, Chủ tịch nhờ tôi đưa cho cậu cái này nè” - Như Ý vừa nói vừa chìa tay ra đưa cho tôi xem. Đó là một bức thư màu trắng rất tao nhã, trên thư có in hoa văn và còn có cả mùi thơm dịu dịu. Có lẽ nó rất quan trọng nên mới cầu kì đến thế, nghĩ vậy tôi liền đón lấy lá thư cầm trên tay xem sơ qua.

“Vây thôi nhé, tôi hết việc rồi” - Thấy Như Ý nói thế tôi vui muốn chết nghĩ là cuối cùng xui xẻo cũng đi nhưng ai ngờ vừa bước ra tới cửa đã quay đầu lại lườm một cái rõ đáng sợ, dọa: “Lần sau tuyệt đối không được bơ tôi nữa đấy nhé, nếu không đừng trách tại sao tôi lại độc ác!!”

Sau khi Như Ý hoàn toàn đi khỏi, tôi mở thư ra đọc nhưng hơi bất ngờ khi toàn bộ đều là chữ viết tay của Diệp Phong. Chữ viết đẹp thật, mềm mại nhưng không kém phần thanh tao. Vừa đọc tôi vừa hồi hộp, nội dung bức thư là:

“Chào anh, có vẻ dạo này chúng ta ít thân mật quá nhỉ? Anh đã ít nói chuyện với em hơn, không biết vì bận hay có việc gì mà những mail em gửi cho anh tốc độ phản hồi đều rất chậm, thậm chí có mail anh không thèm trả lời. Em biết là mọi chuyện thành ra thế này cũng do em làm nhưng sự thật đúng là anh hiểu lầm em thật rồi. Từ khi mới gặp anh em đã thật sự ngưỡng mộ trước anh, tình cảm em dành cho anh cũng là thật không phải lừa gạt hay có ý đồ gì khác. Em thật sự rất rất rất muốn hàn gắn lại tình bạn của chúng ta, em không muốn nhìn thấy anh cả đời không thêm để ý đến em như vậy. Tuy là nhà văn nhưng trong hoàn cảnh này em cũng không biết mình nên viết thêm gì nữa. Tối nay em muốn gặp anh nói chuyện một tí, đảm bảo sẽ không tốn nhiều thời gian của anh đâu. À, anh đừng có ý định không tới, em nhất định sẽ đợi đến khi nào gặp được anh thì thôi, cùng lắm thì đến tận nhà anh. Vây nhé! Chúc anh có một ngày làm việc vui vẻ!” ^ _ ^

Tên nhà hàng:.....

Địa chỉ:.....

Thời gian: 7h30 tối

Diệp Phong

Hàn gắn tình bạn sao? Hừ... thật là nực cười mà. Đối với cậu thì tôi chỉ dừng lại ở mức đó thôi phải không...? Mà...tôi cũng đâu thể trách được cậu đâu bởi thực tế làm gì có thằng con trai nào muốn cưới một ông chú về làm vợ đâu...Tôi nói không sai đúng chứ... những giọt nước mắt cũng từ đó tuôn ra cùng dòng

suy nghĩ...có lẽ tôi nên nghĩ việc ở đây thì hơn...đau...đau quá...tôi sắp chịu hết nổi rồi Diệp Phong...chắc tim tôi vỡ mất thôi...

Đến chiều tôi bước ra khỏi công ty dù trời hôm nay rõ là đẹp nhưng đối với tôi nó thật ảm đạm, ảm đạm như cái chiều mà tôi tình cờ gặp Diệp Phong trong một quán cà phê sách nhỏ gần nhà. Sau khi phóng xe về đến nhà tôi liền lao ngay lên giường nằm ngủ. Tôi muốn ngủ vì chỉ có lúc ngủ tôi mới quên được mọi thứ và dửng những cơn đau này lại.

Trong lúc ngủ, tôi mơ thấy những quãng thời gian đẹp đẽ giữa tôi và Diệp Phong ngày trước. Tôi thấy cái cậu trai vụng về làm đổ chồng sách, thấy cậu trai cao to hơn mình nhưng lại dễ dàng té ngã ra khi va phải mình và nhớ cậu trai luyên thuyên không ngớt trong lúc ăn cơm tối, nhớ cậu trai đổ mồ hôi ướt đầm lưng khi ăn mì cay, nhớ cậu trai ngây ngô cười sáng khoái khi xem phim, nhớ cậu trai lúc nào cũng tươi cười lễ phép...tôi còn thấy cậu trai ấy chìa tay ra với tôi nhưng vào chính lúc tôi định đưa tay ra thì cậu ta lại đẩy tôi rơi xuống một vực thăm sâu hun hút và trong lúc đó có một người phụ nữ bước tới vòng tay qua eo ôm hôn Diệp Phong rồi cười chế nhạo tôi...

Hộc...hộc.... Mơ tới đẩy tôi choàng tỉnh dậy và thở gấp bởi cơn ác mộng khủng khiếp ấy. Do ngủ trái bữa cùng với việc thức giấc đột ngột khiến cho đầu tôi vô cùng choáng váng. Ngồi một lúc tôi đành lê người đi tắm. Xong xuôi, trong lúc với tay lấy cái đồng hồ, nhìn thấy kim chỉ 8h30 tôi mới sực tỉnh nhớ ra cuộc hẹn của tôi với Diệp Phong, nghĩa là tôi đã để Diệp Phong chờ 1 tiếng rồi. Không nghĩ nhiều tôi vội mặc quần áo rồi phóng thẳng xuống đường chạy đến nhà hàng gần nơi tôi ở.

Vì là ngày Valentine nên đường xá vô cùng đông đúc từ dưới lòng đường lên đến vỉa hè. Mãi tôi mới tới được nhà hàng, sau đó liền chạy nhanh vào xem Diệp Phong đang ngồi chỗ nào nhưng nhìn mãi chẳng thấy đâu. Trong lúc còn đang nghĩ chắc cậu ta về rồi thì bỗng có một bàn tay đặt lên vai tôi, tiếp đó là một tràng âm thanh trầm ấm quen thuộc vang lên:

“Em ngồi ở đây anh Thiên Vũ”

“...” - Tôi không biết đáp lại thế nào, chỉ biết quay người lại, đứng một lúc mới cất tiếng

“X...xin lỗi cậu, hôm nay do tôi ngủ quên nên đến trễ, xin lỗi vì bắt cậu phải chờ.”

“À không sao đâu, anh ngồi xuống đi rồi chúng ta gọi món”

Tôi ngồi xuống rồi sau đó Diệp Phong lần lượt gọi món, dù đã ăn hơn 15 phút rồi mà cậu ta vẫn chưa thêm mở miệng tiếng nào nên tôi đành bắt chuyện.

“Chẳng phải cậu bảo có chuyện muốn nói với tôi sao. Nãy giờ tôi cũng ăn no rồi, cậu không nói gì thì tôi về đây, tiền thì tôi để lại đây 500 ngàn coi như chia đôi, nếu thiếu thì mai tôi sẽ gửi thêm cho. Còn bây giờ không làm phiền cậu nữa, dù gì hôm nay cũng là Valentine, còn người con gái khác đang chờ cậu đấy. Vậy nhé, bye”

“Kh...khoan đã Thiên Vũ, anh chờ em một tí”

Mặc cho Diệp Phong cố gắng nói thế nào thì tôi vẫn cứ điềm nhiên bước ra khỏi nhà hàng rồi chạy thật nhanh về nhà. Diệp Phong do phải trả tiền nên không đuổi kịp tôi. Về đến được căn hộ, đang lúc định đóng cửa thì Diệp Phong lại chạy lấy đồ cánh cửa ra rồi vào nhà tôi, điều đó làm tôi vô cùng bất ngờ, không ngờ cậu ta là chạy nhanh đến vậy!

Lúc này vì đứng khá gần Diệp Phong nên tôi có thể nghe rõ cậu ta thở dốc như thế nào, hơi thở vô cùng nóng, mồ hôi bắt đầu túa ra khắp người. Thở được một lúc Diệp Phong liền khóa cửa lại, đẩy tôi sát vào cánh cửa, hai tay chặn không cho tôi chạy đi đâu được, rồi tiến gần hơn nữa đến nỗi chỉ cần nhích thêm vài xăng-ti-mét thôi cũng đủ khiến chúng tôi dính chặt vào nhau.

Bây giờ tôi chỉ biết ngồi phệt xuống dưới sàn, tôi biết tôi lại sắp khóc nên cúi mặt lấy tay che đôi mắt mình lại, nhỏ giọng cất tiếng nói:

“Cậu đuổi theo tôi làm gì chứ!? Chẳng phải hôm nay là Valentine sao, chẳng phải cậu sắp đi tỏ tình với cô gái mà cậu đang để ý sao? Sắp hết ngày rồi cậu còn không mau đi đi, đuổi theo tôi, chặn tôi lại để làm gì chứ?”

“A...anh đang nói cái gì vậy? Cô gái nào?”

“Chẳng phải cậu nói sẽ đi tỏ tình với người mà cậu thích trong dịp Valentine năm nay hay sao, còn ở đây làm gì?”

“Đúng là thế nhưng...” - Diệp Phong nói tới đây thì lại ngập ngừng không nói nữa. Không hiểu sao nhưng tôi lại hét lớn lên:

“Phải, tôi thừa nhận là tôi yêu cậu đó, được chưa!! Tôi biết là tôi không xứng với cậu, tôi biết tôi là con trai nên yêu tôi sẽ không mang đến hạnh phúc cho cậu. Tôi biết là tôi rất già, rất khó tính, rất dễ ghét, cưới tôi chẳng giúp gì cho cậu, không sinh con nối dõi cho cậu, không làm cậu vui. Vậy đó, tôi thừa nhận hết!!!”

Nói đến đây thì nước mắt không tìm được nữa rồi, tôi thốt ra hết và tim tôi như sắp vỡ ra thành trăm mảnh, tôi nấc lên thành từng tiếng rồi lại nói tiếp:

“Tôi thú nhận hết rồi vậy xin cậu rời khỏi đây đi, đi đi. Bỏ mặc tôi ở lại đây một mình đi. Tôi biết bây giờ cậu ghét tôi lắm, cậu cũng không cần lo, ngày mai tôi sẽ viết đơn xin nghỉ việc, tôi sẽ biến mất khỏi mắt cậu mãi mãi. Tôi xin cậu đó, đừng giày vò tôi nữa, tim tôi bây giờ đau lắm và tôi không muốn cứ mãi như thế nữa đâu, tôi xin cậu đó... rời khỏi đây đi mà...”

Càng nói tôi càng nấc nhiều hơn, nước mắt cũng tuôn ra dữ dội hơn nữa. Bỗng tôi cảm nhận một hơi ấm đang lan dần sang cơ thể của mình và sau đó là những âm thanh trầm ấm thì thào rất nhỏ bên tai tôi vang lên:

“Ồngốc, anh là một tên ngốc mà, phải nói là đại ngốc mới đúng.” - Vừa nói Diệp Phong vừa lấy tay tôi xuồng khỏi gương mặt ướt át toàn nước mắt và nắm chặt chúng, lúc này cậu ấy lại càng ôm tôi chặt hơn. Ấm quá, người Diệp Phong thật sự rất ấm.

“Anh nhĩ em ghét anh sao? Không hề! Từ khi mới gặp anh em đã rất mến anh. Dần dần tình cảm em đối với anh từ lâu đã vượt mức bạn bè rồi nhưng em không dám nói ra vì em sợ anh sẽ không chấp nhận em, thậm chí là hận em. Anh có biết là không ngày nào mà em không nhớ tới anh không? Anh có biết lúc anh ít tiếp xúc với em thì em đã đau và lo cho anh dường nào không?... Em...yêu...anh...yêu nhiều lắm...yêu đến nỗi vì anh bất chấp tất cả dù có chết em cũng cam”

Nói xong Diệp Phong bỗng nhắc người tôi lên và đặt trên người cậu ấy, nở nụ cười nhẹ. Sau đó Diệp Phong ghé sát hơn nữa, chậm chậm hôn tôi, đôi môi mềm mại mang lẫn rất nhiều hơi nóng áp sát vào môi tôi, cậu ấy cứ nhẹ nhẹ cắn lên rồi vuốt ve, liếm láp, tôi có thể cảm nhận được đầu lưỡi của Diệp Phong đang quấn chặt lấy lưỡi của tôi.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi được hôn như thế. Dù biết trông rất kì quặc nhưng tôi lại thấy nó vô cùng ngọt ngào. Tôi dường như chìm đắm trong nụ hôn của Diệp Phong. Cậu ấy cứ hôn tôi mãi đến nỗi đôi lúc tôi nghĩ mình sắp chết ngạt mất thôi. Và cứ thế trong suốt đêm hôm ấy, Diệp Phong hết hôn rồi thì thào “Em yêu anh” vào tai tôi. Nó khiến tôi như là đang trong cơn say, hoàn toàn mất hết ý thức...

7. Chương 7: !

Hôm nay là ngày chủ nhật đẹp trời, mà đẹp cũng phải thôi vì hôm nay tôi với Diệp Phong sẽ đi chơi cùng nhau. Dù từ lúc tôi thổ lộ việc mình yêu cậu ấy đến nay cũng hơn 2 tháng rồi nhưng mỗi lần nghĩ đến cái việc đó thì tôi lại chỉ muốn chui xuống lỗ chôn thôi. Thật sự thì tôi không nghĩ hôm đó mình lại có thể nói ra mấy từ bông bột đến thế, hix...

Kíngggggg Kongggg - Tiếng chuông cửa vừa vang lên thì tôi đã biết ai đến rồi nên chạy vội ra mở cửa. Nhưng ai ngờ được vừa mở cửa thì Diệp Phong đã bay vào ôm chầm lấy tôi làm tôi té xuống sàn nhà cứng nhắc ề cả mông.

“Uhmhhh~~ lâu rồi mới gặp lại anh, anh có biết là em nhớ anh lắm không!!!!”

“Th...Thôi mà, cái gì cũng từ từ chứ, đang ban ngày ban mặt chưa kịp đóng cửa thì đã ôm chầm như thế rồi nhờ có người đi ngang qua thì biết sao đây”

“Mặc kệ người ta chứ” - Diệp Phong sau khi bị tôi dẫn cho một trận liên hồi, ngồi bĩu môi đáp.

“Hừ.. thiệt là, thua em rồi đấy”

“Thiên Vũ, sao anh lại không bao giờ cho em ”làm việc mà ai cũng làm” với anh vậy?”

“Hả??...”

Nói mới nhớ, chúng tôi đúng là đã chính thức hẹn hò nhưng mỗi lần Diệp Phong qua đêm ở nhà tôi đều không được phép làm gì vượt quá giới hạn. Không hiểu sao nhưng tôi cứ có cảm giác bây giờ vẫn chưa là thời điểm thích hợp để làm những thứ ấy...

“Lần nào cũng thế, khi em hỏi thì anh chỉ biết ậm ờ hoặc hẹn bữa khác đi rồi cho qua, chẳng bao giờ em nghe được một câu giải thích chính đáng cả”

“Anh cũng muốn lắm nhưng thật sự thì anh cũng không biết nên nói gì cả. Mà thôi, chẳng phải chúng ta hẹn nhau đi chơi hay sao, cứ ngồi đó thì chơi với quẩy được cái gì chứ. Đi thôi”

Đẹp chuyện cái cộ giải thích qua một bên, chúng tôi cùng nhau bước xuống phố và đón xe buýt. Chúng tôi đã đi khắp cái quận 1 dù cả hai không rành đường cho lắm nhưng cả hai lại cứ bước đi đều đều chẳng sợ gì. Mọi ngày nếu là tôi thì tốt nhất chỉ dạo vòng quanh chợ Bến Thành rồi thôi hoặc ở nhà luôn nhưng hôm nay lại khác, tôi không sợ gì nữa vì ở bên Diệp Phong tôi cảm thấy rất an tâm.

Chúng tôi vào chợ xem thử những món đồ ở đây, có rất nhiều thứ, quần áo, thức ăn, vải, trái cây hay nước uống v.v chẳng có cái gì mà không có. Mỗi lần đi qua hết con đường này đến con đường khác tôi lại nghĩ nếu cả hai lạc đường thì sao nhỉ? Không sao, miễn ở bên Diệp Phong thì có lạc cũng chẳng sao.

Nhưng đúng là Sài Gòn có khác, không chỉ có con người mà ngay cả xe cộ, tất cả đều tấp nập và vội vã. Nhìn dòng người qua lại như thế tôi lại nghĩ về bản thân, năm nay tôi cũng 38 rồi chứ ít gì, mọi thứ xung quanh tôi đều thay đổi chỉ duy nhất cái nhịp sống hối hả, làm việc điên cuồng là chưa bao giờ tôi thay đổi được. Mãi mê suy nghĩ được một lát thì nghe Diệp Phong cất tiếng gọi tôi.

“Nè Thiên Vũ, anh với em vào quán cà phê kia nghỉ một chút đi được không? Dù gì này giờ cũng đi quá trời rồi, bây giờ người rã rồi quá đi.”

“Ừm được thôi... mà sao chúng ta không thử vô quán ăn nhỏ kia thay vì cà phê nhỉ? Giờ cũng trưa rồi, em với anh đều đói, vào quán ăn đó chẳng phải hơn sao?”

“Phải ha, đúng là anh có khác. Vậy mình đi thôi”

Chúng tôi đi bộ độ 100 mét thì tới được quán ăn nhỏ đó. Cách bài trí quán khá đơn giản, mộc mạc và rất gần gũi với thiên nhiên, xung quanh còn có máy lạnh và cả loa, ở đây thì quán dùng những bản không lời cổ điển, đôi lúc thì là những bản piano nhẹ nhàng. Điều đó khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn so với những cái quán đủ thứ màu sắc và mở toàn mấy bản nhạc giật gì đâu, có lẽ tôi không phù hợp với giới trẻ hiện đại ngày nay.

Chúng tôi mỗi người gọi một đĩa cơm gà xối mỡ phần bình thường với trà chanh. Phải công nhận là thực đơn tuy không phong phú nhưng thức ăn ở đây vô cùng ngon, đã thế chỉ cần hít hà mấy cái thôi là bao nhiêu mùi thơm từ thức ăn đều tràn đầy cái mũi khiến cho 2 gã đói meo như tôi và Diệp Phong phải thèm thuồng không ngớt. Nhưng ăn được một lát tôi lại nghe Diệp Phong gọi mình lần nữa.

“À.. Thiên Vũ...anh.. đợi em một tí được không, sáng giờ lỡ uống nhiều nước quá nên em nghĩ mình phải đi ”giải quyết” một tí, anh cứ từ từ ăn nha”

“Hả? À..ừm em cứ đi đi”

Diệp Phong bước đi không lâu thì lại có một nhóm con trai kì lạ bước vào và ngồi trước chỗ tôi một bàn. Tôi thấy đám đó lạ không phải do quá đáng sợ hay gì cả mà là vì trong đám đó toàn là mặc đồ đen, tai với mũi thì xỏ đầy khuyên rồi cả xăm hình nữa nhưng lại vô một cái quán vô cùng yên tĩnh thế này, thật sự một đứa con nít 3 tuổi cũng thấy sợ kì lạ ở đây nữa là.

“Ê, tụi mày còn nhớ thằng Tâm không? Tao nghe nói giờ nó thê thảm lắm rồi.” - Một trong những người trong đám đó cất giọng nói

“À ý mày là cái thằng Tâm ”bóng lộ” chứ gì?”

“Ừ!”

“Bóng lộ”... chẳng phải từ đó dùng chỉ con trai mà ẻo lả như con gái sao? Mà khoan... dù hiện tại mình đúng là yêu con trai thiệt đó nhưng cũng đâu đến nỗi gọi là “bóng lộ”, sao mà cứ thấy nhồn nhột thế nào ấy nhỉ.

“Bộ nó có chuyện gì hot à?”

“Chứ còn gì nữa. Tao nghe thằng Long bạn thân của nó nói là giờ nó vô nhà thương điên rồi.”

“Tao nhớ nó bình thường lắm mà, vô đó làm gì?”

“Thì tại nó yêu một thằng kia, lúc đầu tụi nó cũng yêu nhau thắm thiết lắm nhưng khi thằng bồ nó nói sự thật với ba mẹ nó thì ổng bả lại chẳng chấp nhận.”

“Rồi sao nữa?”

“Thì thằng bồ nó cũng bình nó dữ lắm, thậm chí còn mặc ổng bả nói sao cũng được rồi vẫn cứ quen thằng Tâm nhưng về sau dần dần nó bắt đầu chán thằng Tâm, xong cách đây khoảng 3 tháng thì thằng đó nó đòi chia tay thằng Tâm, thằng Tâm nghe vậy sốc rồi khóc với đòi tự tử tùm lum tùm la, được thời gian thì tự nhiên nó điên luôn rồi, bây giờ thì đang nằm trong nhà thương điên, người chẳng ra người mà ma cũng chẳng ra ma.”

“Giờ, nó vậy cũng đáng. Ai biểu bao nhiêu đứa con gái theo không thềm ngó lại đi yêu cái thằng đàn ông. Tụi nó quen nhau chẳng qua cũng chỉ là nhất thời mà thôi, tao cá với mày luôn.”

“Ừm, nói gì thì nói chứ tao ghét cái bọn đồng tính lắm, tụi nó dị hợm chẳng giống ai. Nghe 2 đứa con gái yêu nhau thôi thì tao cũng mắc ói lắm rồi đằng này là 2 thằng đàn ông thì thôi chết mẹ nó cho rồi, yêu cái gì. Tụi nó yêu nhau thì được cái gì đâu, sinh con nói dối không, ”thỏa mãn” chồng cũng không thì còn làm ăn cái gì nữa!!”

“Quen nhau chẳng qua cũng chỉ là nhất thời mà thôi”

“Quen nhau chẳng qua cũng chỉ là nhất thời mà thôi”

“Quen nhau chẳng qua cũng chỉ là nhất thời mà thôi”

“Sinh con nói dối không, ”thỏa mãn” chồng cũng không thì còn làm ăn cái gì nữa!!”

“Sinh con nói dối không, ”thỏa mãn” chồng cũng không thì còn làm ăn cái gì nữa!!”

“Sinh con nói dối không, ”thỏa mãn” chồng cũng không thì còn làm ăn cái gì nữa!!”

Những câu từ mà bọn nó nói cứ ong ong vòng quanh đầu tôi suốt, đĩa cơm mà tôi đang ăn một cách thềm thường đáng ra rất ngon nhưng mọi thứ lại bắt đầu trở nên chẳng còn cái vị gì cả. Không lâu sau tôi nghe có tiếng Diệp Phong vang bên tai.

“Anh Thiên Vũ,.. Anh Thiên Vũ...” - Diệp Phong vừa gọi vừa lay người tôi

“Hả..À..ờ... em về rồi à?” - Do không để ý nên khi bị gọi tôi có hơi bất ngờ ậm ừ đáp

“Sao nhìn anh có vẻ không vui nhỉ? Do mệt quá hay là thức ăn không ngon.”

“Không...Không có đâu.” - Nghe vậy tôi chỉ biết cười trừ đáp rồi cố gắng viện đại cái có “Thật ra thì anh chỉ chợt nhớ tới chút chuyện nên suy nghĩ tí đó mà, cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm đâu. À... anh nghĩ chiều nay anh có việc phải làm nên hay chúng ta thay đổi lịch tí đi, ăn xong rồi về được không. Cho anh xin lỗi nhưng đành phải vậy, hay để bữa khác chúng ta đi chơi bù nha?”

“Không sao đâu, anh cứ ăn từ từ rồi chúng ta cùng về” - Diệp Phong không tò mò hỏi thêm gì nữa mà chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng rồi ăn nốt phần cơm của mình.

Ăn xong chúng tôi rời khỏi quán và về nhà, trên đường về tôi cũng ít nói hẳn ra, đã thế lâu lâu còn thần thờ ngay ra mặt nên chắc Diệp Phong thấy tôi dị lắm nhưng em ấy lại chẳng nói ra, chỉ tiễn tôi đến chung cư rồi rảo bước đi về.

Như mọi lần, vừa khóa cửa xong liền lao ngay vào giường trùm chăn kín cả mặt. Tôi không hiểu sao mà cái mớ suy nghĩ ấy cứ bám riết tôi mãi từ tận quán ăn đến giờ. Tôi biết là tôi không xứng với Diệp Phong, biết luôn việc không thể đem đến những thứ mà một người vợ sẽ làm được cho chồng của mình.

Nhưng có một thứ tôi dám khẳng định đó là.... những tình cảm mà tôi dành cho Diệp Phong là thật, tôi yêu Diệp Phong cũng là thật, tôi chưa từng nghĩ việc hẹn hò với Diệp Phong chỉ là do tình cảm nhất thời bởi nếu đúng là vậy thì tôi đã không phải trải qua một khoảng thời gian đau đớn đến thế.

Nghĩ đến đây tôi lại chợt hỏi liệu tình yêu mà Diệp Phong dành cho tôi có phải là thật không... hay chỉ đơn giản là do nhất thời như những gì mà đám người bạn này nói. Nếu đúng là vậy thì tôi nghĩ mình nên chấm dứt cái tình yêu không có kết quả này lại thì hơn. Như người ta thường nói, thà đau một lần còn hơn phải đau suốt đời, bây giờ chỉ mới là bắt đầu nên tốt nhất hãy dừng lại, nếu không sau này sẽ rất đau đớn.

Chắc phải làm thế thôi, không chần chừ gì tôi liền vớ ngay cái điện thoại với dòng tin nhắn gửi tới Diệp Phong là “Chúng ta chia tay đi” nhưng khi viết xong rồi thì lại không gửi được. Khó khăn lắm tôi mới có được em ấy, tôi thật sự rất muốn ở bên Diệp Phong. Ngồi một lát, tôi bắt đầu cảm thấy thấm mệt, mà cũng đúng thôi vì sáng giờ tôi đi nhiều quá rồi. Thế rồi tôi lại đặt cái điện thoại sang một bên mà nằm ngủ, giữa đêm tôi có tỉnh dậy nhưng chỉ muốn nằm tiếp nên rồi ngủ tới sáng, không cần ăn cả bữa tối.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày, năm ngày... rồi 1 tuần đã trôi qua nhưng tôi vẫn cứ phân vân mãi liệu mình có nên gửi tin nhắn đó đi hay không, tôi muốn ở bên Diệp Phong lâu hơn nữa, không muốn nhìn thấy việc cậu ấy rời xa tôi chút nào dù biết việc chia tay sẽ có ích cho cậu ấy hơn... Vậy tôi phải làm sao bây giờ... chia tay hay không chia tay...

Bị đeo bám suốt gần 2 tuần, cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm là sẽ gửi tin nhắn đó đi. Nếu tôi thật lòng yêu em ấy thì tôi nghĩ mình nên làm những gì tốt nhất cho em ấy, vì bên tôi sẽ không mang lại hạnh phúc lâu dài cho em ấy được nên tôi đành phải nhờ người con gái khác thay tôi chăm sóc cho Diệp Phong vậy.

Tối hôm đó sau khi về đến nhà tôi liền lấy điện thoại ra, mở dòng tin nhắn hôm bữa còn đang lưu trong bản nháp và bấm nút... gửi. Tôi đã cố tình chọn tối hôm nay gửi vì 3 ngày tới tôi được nghỉ phép nên sẽ tránh được việc gặp mặt em ấy sau khi chia tay.

Lát sau, tôi nhận được dòng thông báo “Tin nhắn gửi thành công” của điện thoại và cũng chính từ lúc ấy tôi biết từ nay về sau mình và Diệp Phong chỉ đơn giản là người xa lạ, may lắm thì hàn gắn lại được cái tình bạn đơn thuần như lúc trước không hơn không kém.

Tôi bắt đầu cảm thấy khóe mắt cay cay, những vật xung quanh đang dần nhòe đi và khi những giọt lệ sắp tuôn rơi thì lại có tiếng chuông cửa vang lên. Tôi liền nhanh tay lau hết nước mắt, cố gắng nặn nụ cười rồi chạy ra mở cửa nhưng thật ngạc nhiên khi con người đang đứng trước mặt tôi lại là...

“D..D...D..Diệp Phong”

Không thèm trả lời, Diệp Phong liền chạy xộc thẳng vào nhà, khóa cửa lại, dùng dùng bẻ tôi vào phòng rồi quăng lên giường. Sau đó, ép tôi sát vào thành giường, không như hôm Valentine, bây giờ người của Diệp Phong hoàn toàn dính chặt lấy tôi. Dù là một đứa trẻ lên 3 cũng đủ thấy biểu cảm của Diệp Phong bây giờ là vô cùng giận dữ.

“Tại sao chứ? Anh trả lời em đi? Tại sao lại chia tay em, rõ ràng là chúng ta đang rất hạnh phúc mà!! Nếu anh thấy bất mãn gì ở em thì cứ nói ra em sẽ sửa, đừng có âm thầm lặng lẽ rồi chia tay như thế! Bộ ở cạnh em anh chán lắm sao hay anh quen em chỉ đơn giản vì muốn thử một cái cảm giác mới!!!” - Diệp Phong vô cùng tức giận quát

“....” - Tôi không nói gì chỉ cúi gầm mặt xuống, nức lên thành từng tiếng, tôi rất muốn đẩy em ấy ra ngay bây giờ nhưng tôi không làm được, Diệp Phong quá to và mạnh

“Phải... đúng vậy đó. Tôi quen cậu chỉ vì muốn thử một cái gì đó mới mẻ mà thôi. Trên thực tế tôi ghét cậu lắm, lúc đầu tôi còn nghĩ sẽ lợi dụng cậu để thăng chức hoặc tiêu tiền của cậu cũng được nhưng ai mà ngờ

ở cạnh cậu chán quá, thậm chí là buồn nôn. Giờ tôi chịu hết nổi rồi, tôi chỉ muốn chia tay mà thôi.” - Tôi cố gắng ngước mặt lên, tạo ra cái nụ cười gian mãnh nhưng không hiểu sao hai dòng nước mắt vẫn cứ tuôn tràn dù tôi đã rất cố gắng để kiềm chế.

“Không... Không đúng!!!”

“Đúng là vậy đấy!”

“Không... nếu không tại sao anh lại phải khóc chứ!”

“Hử.. mấy cái nước mắt này đó hả. Chúng chỉ là do tôi cố tình dằn dặt khóc lóc cho có thôi, chứ cái thể loại như cậu tôi tởm lắm. Ai đời lại đi yêu một thằng con trai hơn mình cả chục tuổi kia chứ”

“Xin lỗi nhưng anh phải nói thế với em, tất cả cũng chỉ muốn tốt cho em thôi, coi như là kiếp này chúng ta có duyên mà không có nợ nên không thể ở bên nhau.”

“...” - Diệp Phong không nói chỉ lẳng lặng cúi đầu một lúc mới cất tiếng “Là do bọn nó, đúng chứ?”

“Bọn nào?”

“Là cái bọn trong quán ăn, hôm đó em đều nghe thấy hết rồi, tất cả do em, nếu hôm đó em không cố tình muốn xem phản ứng của anh ra sao thì đã không có chuyện như ngày hôm nay rồi.” - Diệp Phong ngước mặt nhìn tôi, cũng nụ cười nhẹ nhàng đó nhưng lại mang chút hơi hướm của nỗi buồn.

“Hử, bọn nó nói làm tôi càng thêm kinh tởm cậu, xin lỗi nha chứ mấy từ đó không ảnh hưởng gì tới tôi đâu, chẳng qua là nó làm tôi muốn chia tay cậu nhanh hơn cho đỡ buồn nôn thôi!!”

“Ở bên anh không được gì đâu, em nên đi tìm cho mình một người con gái khác tốt hơn anh đi. Anh chỉ là một thằng đàn ông nên ngoài việc yêu em ra thì chẳng làm được gì nữa...”. Còn đang thả mình theo những dòng suy nghĩ thầm kín thì bỗng chốc Diệp Phong lại siết chặt lấy tôi hơn nữa, tôi có thể cảm nhận được nhịp tim cũng như hơi thở em ấy, lại nữa, sao em ấy lại cứ lựa đúng chỗ nhạy cảm của tôi mà “chơi đùa” chứ!

“Em thua anh luôn rồi. Anh lúc nào cũng thế, chỉ được cái bề ngoài nam tính cộng với mạnh mẽ. Sao anh không bao giờ chịu nói ra cảm xúc thật của mình chứ, lúc nào cũng nghĩ cho em còn bản thân mình thì mặc kệ. Em biết tất cả những gì anh đang nói đều không phải thật lòng, anh nghĩ bọn nó nói đúng hết sao? Theo lý thuyết thì đúng đó nhưng thực tế em rất yêu anh, em không cần anh phải cho em một đứa con, cũng không cần anh phải âu yếm em như một người con gái, cũng không cần vẻ ngoài nữ tính, dễ thương gì cả. Anh có biết tại sao không? Vì bình thường anh cũng rất dễ thương lắm rồi” - Diệp Phong nói xong liền cắn cắn, ve vãn vành tai của tôi, do đó là điểm nhạy cảm nên chỉ với hơi thở của em ấy thôi cũng đủ khiến mặt tôi đỏ ửng như quả cà chua.

“Nhưng... dù em có nói đúng hay sai thì anh nghĩ tốt nhất em vẫn nên lấy một người con gái...” - Tôi chưa kịp nói dứt lời thì môi cùng với lưỡi đã bị khóa chặt bởi cậu trai kia rồi.

“Ừ..ừnh....”

“Ồngốc, anh đừng có giấu em, người hiểu rõ anh nhất chỉ có em mà thôi, em có khả năng nhìn thấu tâm can của anh đó. Ngoài miệng anh nói thế chứ thực ra trong lòng thì đau lắm phải không, em biết hết đấy.”

“Ừ..ừnh...ừnhmm”

Càng lúc Diệp Phong càng khóa tôi chặt hơn, rồi bắt đầu sờ soạng khắp người tôi....

“!!!!.... Haaa..ừ...ừnhh.... em sờ cái gì đấy”

“Ha~~ ra là ngoài cái tai nhỏ bé xinh xắn thì cái nhũ hồng nho nhỏ cũng là điểm nhạy cảm của anh nhỉ”

“Ồồ...ồồ biến thái!!!”

“Em biến thái thế đấy thì sao nào, hôm nay em nhất định phải phạt anh mới được.” - Nói xong Diệp Phong liền thả lỏng tôi ra, định thở phào nhẹ nhõm nhưng ai ngờ cậu ấy lại cắn véo từ ngực đến tận dưới bụng tôi nữa. Đau quá nhưng cũng rất dễ chịu.... Khoan đã tôi ơi mày bị cái gì vậy nè!!!

thế đến tới tận 3 giờ sáng Diệp Phong mới để yên cho tôi ngủ.

“Hừ..uhm..”

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào làm tôi chói mắt mà tỉnh giấc, uể oải ngồi dậy thì thấy đã hơn 8 giờ sáng rồi, may là hôm nay được nghỉ phép không thì tiêu đời nhà ma. Ừ...chết tiết, ai mà biết lần đầu bị “ăn” lại đau đến thế cơ chứ, hix!! Bỗng lúc đó có một bàn tay ấm choàng qua vai rồi lại kéo tôi nằm xuống.

“Có vẻ hôm qua em ”ăn” anh chưa đủ thì phải nên giờ mới thức sớm đến vậy” - Diệp Phong kéo tôi xuống liền nở nụ cười gian xảo nói.

“Hừ!! Cấm, ta cấm người hai năm không được làm mấy cái này nữa!! Có biết là đau lắm không, bây giờ thì lưng của ta đau muốn chết, còn.... còn cái ba chấm thì sắp nát rồi đây!!”

“Ahahahah, rồi rồi cho em xin lỗi nhưng mà những hai năm có nhiều quá không a”

“Ta thấy còn ít đó!!”

“Được rồi mà, ngoan đi em thương, lần sau hứa sẽ nhẹ nhàng mà ~”

“Còn có lần sau!!?” - Vừa nói tôi vừa liếc xéo Diệp Phong

“...!!! Ừ...ừm” Em ấy lại hôn tôi nữa rồi, tuyệt quá, tôi không muốn rời xa em ấy tí nào, tôi chỉ muốn ngày nào cũng nằm trọn trong vòng tay Diệp Phong mà thôi.

“Em lại dám hôn tôi!”

“Không được sao?”

“Không, hừ!”..... “Mà, em... bút danh của em là gì vậy?”

“Để làm gì?”

“Thì dù gì anh cũng quen em lâu vậy rồi, không lẽ em còn chưa tin anh, mà thôi không nói cũng không sao.”

“Là Bạch Miêu”

“Ừ... Bạch Miêu....Bạch Miêu....Khoan...Khoan đã, em vừa nói cái gì!! Bạch....Bạch Miêu!! Không lẽ em là nữ nhà văn chuyên viết ngôn tình đó sao!”

“Nữ..?? Ahahha, tại mọi người tự nghĩ thế thôi chứ cơ bản mọi người làm gì có biết rõ giới tính với thông tin cá nhân của em.”

“E..Em đúng là nguy hiểm mà, nổi tiếng như vậy, đã thế còn là Chủ tịch của công ty lớn. Hzi~ ghen tỵ thật đấy.”

“Vậy thì làm vợ em nhé! Em sẽ cho anh tất cả” - Diệp Phong nói rồi nở nụ cười rất tươi, ánh nắng chiếu vào làm cho em ấy càng thêm lung linh hơn nữa.

“Em..Em nói cái gì thế!? Chúng ta là hai thằng đàn ông đấy, vợ với chồng gì chứ”

“Đi mà ~”

“Không... Không được”

“Ng ngoan đi ~”

“Mệt quá, coi như là tôi chấp nhận vậy đi, đừng làm phiền nữa!!!” - Dù ngoài miệng là nói thế chứ thực ra tôi cũng muốn lắm chứ nhưng lại ngại muốn chết đây này.

“Hihi anh đồng ý rồi đấy nhé, từ nay về sau anh chỉ được có em mà thôi, em nhất định sẽ chăm sóc cho anh suốt đời. Vậy ngày mai em chuyển đến sống với anh nha, được không, bây giờ chúng ta là vợ chồng rồi, vui quá đi a~.”

“Em muốn làm gì thì làm mà... cái chuyện chăm sóc suốt đời thì không cần, rồi cũng sẽ có lúc em thấy anh già nua, xấu xí, không hợp với em nữa thôi nên đừng thề non hẹn biển kiểu đó.”

“Ngốc à” - Diệp Phong nói xong liền gõ nhẹ lên đầu tôi rồi xoay người tôi lại, ôm rất chặt, ấm quá.

”Dù anh có già em cũng không ghét anh vì cơ bản em yêu anh không phải do cái vẻ bề ngoài mà là yêu cái con người bên trong của anh.

Nghe Diệp Phong nói thế lòng tôi bỗng trở nên ấm hơn bao giờ hết, đã bao lâu rồi mới có người nói với tôi như thế nhỉ? Như bao người, tôi cảm thấy mình là người vô cùng hạnh phúc khi được người mình yêu yêu mình. Tôi không quá trông mong vào những gì Diệp Phong nói với tôi bây giờ nhưng tôi mong dù sau này em ấy có bỏ rơi tôi để tìm hạnh phúc khác cho mình thì xin, chỉ cần một phút thôi, hãy nhớ đến một người nào đó là tôi.

8. Chương 8: Lời Tác Giả

Ày chà chà, xin chào cả nhà nha, cuối cùng thì Kei cũng xong nốt bộ này TTvTT. Thì nói chung đây chỉ là phân bla bla blô blô (có thể xem là hơi nhảm cũng được:v) thôi nên bạn nào không thích đọc thì cứ bỏ qua đi a, Kei không ép. Trong phần này Kei cũng không biết nói gì nhiều nên sẽ chia sẻ về sự ra đời của bộ này như thế nào.

Thật ra lúc đầu Kei định sẽ cho bộ này là một truyện ngắn, Kei tính là trong lúc rảnh rỗi sinh nông nổi sau khi thi sẽ viết chơi cho một nhỏ bạn bị Kei ám riết mà nó thành hủ:v nhưng ai ngờ viết xong thì thấy nó dài quá nên Kei quyết định cho em chính thức làm truyện dài chương luôn.

Trong quá trình viết thì mấy chương đầu Kei khá là có nhiều cảm hứng đó a~~ cơ mà chẳng hiểu sao mấy chương cuối lại bắt đầu cảm thấy hơi nản nhưng quyết tâm không bỏ (ghê chưa:3). Nếu mọi người thắc mắc tại sao bộ này hoàn thành trong vòng một tháng mà lại nói mấy chương sau khá là nản thì là vì lúc Kei viết và up xong 1 chương thì y như rằng sẽ viết tiếp chương mới. Cho nên 1 ngày Kei có thể viết từ 1/2 -1 chương. Nhưng về sau thì mấy ngày mới viết và mỗi lần viết chỉ được tầm một vài phân đoạn ngắn trong chương đó thôi:3

Còn về cảm nhận của Kei dành cho bộ này thì Kei xin thẳng thừng nói ra luôn là chưa hài lòng. Lí do là mở đầu có hơi không được hay cho lắm (mặc dù biết nó sẽ giúp lôi cuốn người đọc TTvTT), văn chương thì đôi lúc có hơi lủng củng, lộn xộn. Cho nên mọi người cứ thẳng thắn bình luận đi a, Kei sẽ sửa chữa.

Thì trong phần này Kei chỉ nói tới đây thôi, Kei không nghĩ truyện của mình sẽ được đem đi đâu cả nhưng nếu bạn nào có muốn up thử hay chia sẻ thì nhớ nhắn với Kei, đồng thời để lại link và tên tác giả, à đừng quên cái link ảnh luôn nha vì trong phần giới thiệu truyện Kei cũng đã nói rằng ảnh này không phải của Kei nên Kei cũng đã trích dẫn rõ nguồn. Bây giờ thì tạm biệt mọi người nha, cảm ơn vì đã đọc truyện của Kei =)))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-vo-em-nhe>